

Lilac

Chepali เชียบ

Lim17th แอป

Zamgu วาด

พิมพ์ครั้งที่ 1

단밤술래
ปกอน
หาย
ในรัตรี

2

단밤슬래
ซ่อน
หาย
ในราตรี

Chepali

เขียน

Lim17th

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ปริศนาอันลึกลับยิ่งซับซ้อนและมีอิทธิพลต่อขุนดัมและอีโดฮันมากขึ้นทุกที โดยเฉพาะความรู้ลึกลับซึ่งที่ไม่แน่ใจว่าเป็นของตนเองหรือเปล่า ไหนจะภารกิจของโทแกบีและท่านอาจารย์ที่อาจคุกคามทั้งคุณจนถึงแก่ชีวิตได้ แล้วอย่างนี้ทั้งสองจะกล้าพัฒนาความสัมพันธ์ไปมากกว่านี้ได้อย่างไร

‘ขอบจันทร์เสี้ยวเด่นชัด หากประกายแสงด้านในกลับเลือนราง ไม่ต่างจากพวกเราที่บอกได้ว่าตัวเองเป็นใคร แต่ไม่รู้เลยว่าสิ่งที่อยู่ข้างในจริงๆ แล้วคืออะไรกันแน่’

ร่วมสำรวจตัวตน ความทรงจำ อดีตชาติ ความรู้ลึกลับนึกคิด และจิตวิญญาณ ว่าทุกอย่างที่คิดว่าเป็นของคุณนั้น แท้จริงแล้วเป็นของใครไปกับ *ซ่อนหายในราตรี 2* เล่มนี้ได้เลยล่ะ

ด้วยรัก

Lilac

บทที่ 4

ผีเสื้อสมรณะ (2)

“โซซงจุน ทำไม่ได้แล้วละ ออกไปจากที่นี่กันเถอะนะ”

“ครับ ดูเหมือนว่าไอ้แทโฮ บิเลของพวกเราจะกลัวซะแล้วละครับ”

“ไม่โอเคแล้วจริง ๆ นะเว้ย รีบมองไปที่ห้องนอนดิ”

สติของอีแทโฮยังค่อนข้างปกติดี ผิดกับโซซงจุนที่ถูกฤทธิ์แอลกอฮอล์ทำลายไปแล้ว

“มีบางอย่างอยู่ในห้องนอน”

ขวับ

โซซงจุนฉายไฟไปทางห้องนอน

“กร๊ต!”

เนื่องจากคิมแฮยอนที่ถือกล้องส่งเสียงกร๊ตออกมา นักเรียนชายทั้งสองคนจึงกระโดดพรวดจากโถงระเบียงลงมาที่พื้นที่

“นี่! เมื่อกี้เห็นไหม!”

“เมื่อ...เมื่อกี้ทุกคนเองก็เห็นกันใช่ไหมครับ ข้างในมีคนอยู่ครับ!”

แชตเริ่มไหลขึ้นไปอย่างรวดเร็ว

[เห็นอะไรกัน ไม่ได้ยินอะไรเลยนอกจากเสียงพวกเธอละ]

ส่วนใหญ่เป็นคอมเมนต์ประเภทบอกว่าให้เลิกสำรวจบ้านร้างได้แล้ว
แน่นอนว่าพวกคนที่พิมพ์แชตแบบนี้คือพวกนิรนาม ไม่ใช่เพื่อนร่วมห้อง
ที่ถูกบังคับให้มากดติดตาม

“แฮย เมื่อกี้พวกเราจึกยันต์ไปไม่ใช่เหรอ แล้วคางคกตัวเมื่อกี้

นั่นก็ด้วย”

“อย่าพูดไปเรื่อยดิ! คิมแฮ! เธอเองก็ถือกล้องให้ตี ๆ หน่อย”
ถึงจะงงใจใช้เสียงดัง แต่โซของจุนเองก็กลืนน้ำลายเอือกเช่นกัน
มือะไรบางอย่างอยู่ข้างในซัด ๆ ถึงอย่างนั้น ถ้าหากผลตอบรับดี
จำนวนผู้ติดตามก็ต้องเพิ่มขึ้นในพริบตาแน่นอน

โซของจุนคลั่งกับจำนวนผู้ติดตามที่เพิ่มขึ้นจนถึงขนาดคิดว่า ถ้ามีผี
โผล่มาจริง ๆ คงจะดีเสียกว่า

โซของจุนสวมรองเท้าอีกครั้ง และเดินขึ้นไปบนโถงระเบียงทั้งอย่างนั้น
มือที่ส่องไฟฉายไปทางห้องนอนสั่นจนแสงไฟที่ส่องไปข้างหน้าส่ายไหวไปมา

“อีแทโฮ นายขึ้นมาด้วยสิ”

ทันทีที่ตะคอกออกไป อีแทโฮที่กำลังมองพื้นที่ดำมืดใต้โถงระเบียง
อย่างไม่สบายใจอยู่ก็รีบกระโดดขึ้นมาหาโซของจุน

“คุณผู้ติดตามทั้งหลาย รอกันนานเลยใช่ไหมครับ ลำบากจริง ๆ
เพราะผมดันพาแต่พวกซี้ซลาดขนาดนี้มาด้วยซะได้ เพราะนั่นพี่ชายพี่สาว
ทุกท่านช่วยโอดเนตกันหนัก ๆ ด้วยนะครับ เออละ! ผมจะเปิดประตูห้องนอน
แล้วนะ ฮู่ว ๆ ตื่นเต้นจริง ๆ เลยนะครับเนี่ย”

โซของจุนไม่มีความมั่นใจพอที่จะค่อย ๆ เปิดประตูห้องนอนซึ่งแง้มอยู่
คืบหนึ่งนิ้วจึงใช้เท้าถีบโครม

วินาทีที่แสงส่องไปด้านใน ทั้งสามก็ตกตะลึง เบิกตาโต และไม่มีใคร
ส่งเสียงกรีดร้องออกมาเลย

นั่นเพราะภาพเหมือนของขุนพลทั้งสามกำลังจ้องมายังนักเรียนทั้งสาม
ด้วยสายตาดูดัน

“เฮ้อ แม่งเอ๊ย! แค่ว่าเหมือนเฉย ๆ นี่! ครับ นี่ผมไม่ได้โหม้
ทุกคนครับ ผมพูดถูกใช่ไหมละ ที่นี่คือบ้านของร่างทรงจริง ๆ ครับ!”

โซของจุนเพียงแค่นมือข้างที่ถือไฟฉายส่องไปทางนั้นที่ทางนี้ที่
เท่านั้น

คงเพราะพวกอาวูรที่มีฝุ่นเกาะกับภาพเหมือนขุนพลที่หลากหลายสี
ถึงจะตรวจดูแล้วว่าไม่มีผีหรือคนอยู่ แต่ก็ยังเสียวสันหลังวาบอยู่ตลอดเวลา

“ไม่ใช่ว่าได้รับคำสาปไปแล้วหรอคะอย่างนั้นหรอครับ โอ้ ไม่หรอครับ ถ้ามีผีออกมา ผมแหงเขาใส่ชะก็สิ้นเรื่อง!”

โซซองจุนหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมาอ่านแชตที่ปรากฏขึ้นแบบเรียลไทม์ไปพลางตอบกลับไปพลาง

“ตรงโน้นมีกระดิ่งอยู่ด้วย ผมเอามาเขย่าดูดีไหมครับ พี่ชายทั้งหลายจะส่งเงินโดเนตมารั้ว ๆ เลย์ไหมนะ”

แค็ก ๆ : ให้แสนวนเลย มิซซันคือพาดูด้านในแบบละเอียด แล้วก็ถือมีดร่างทรงเต็นระบำ จากนั้นก็ลองเช็คดูหน่อยว่าแถว ๆ นั้นมีใครซ่องซาโรงแหม

หลังจากที่แชตปรากฏขึ้นมาได้ไม่นานนักก็มีเงินโดเนตเข้ามาตั้งหนึ่งแสนวนจริง ๆ

โซซองจุนฮึกเหิมอย่างมากจนหมอบคำนับเหมือนโขกหน้าผากลงกับโถงระเบียบ

“ลูกพี่แค็ก ๆ! รู้ได้ยังไงครับว่าผมเต็นระบำดาบเก่งมากนะ! เอาละจั้นเข้าไปเลย์นะครับ ถึงผมจะใจกล้านาดไหน แต่ก็ยังตื่นตื้นอยู่หน่อย ๆ แะะ”

“ซองจุน! เดียวก่อน!”

พออีแทโฮตะโกนออกมา โซซองจุนก็ตกใจจนทำไฟฉายตก

“ไอ้เวรเอ๊ย! ลองตะโกนใส่ฉันอีกสิวะ!”

ซองจุนพนคำด่าพลางบ่นว่า ‘ไอ้เวรนี่มันบ้าอะไรขึ้นมาอีกแล้ว’ และคว้าไฟฉายที่กลิ้งเข้าไปด้านในห้องนอน

เมื่อยึดตัวยืนขึ้นแล้วก็ส่องไฟฉายไปด้านในห้องอีกครั้ง

ทว่าคิมแฮยอนที่กำลังยืนถ่ายวิดีโออยู่นอกห้องกลับพ่นลมหายใจสั้น ๆ ออกมาเหมือนกำลังสะอื้น

“...โซซองจุน นาย...นาย รีบ...รีบออกมา”

“อะไรของเธออีกล่ะ!”

“ข้าง...ข้างหลังนาย”

อีแทโฮเองมองไปตามทิศทางที่คิมแฮยอนชี้ก่อนหนึ่งค้างไป

สิ่งที่เรียกว่าสี่เล็ดบนหน้าของทั้งสองหายเกลี้ยง

ถึงโซของจุนจะหงุดหงิดที่เจ้าพวกนั้นกลัวไปก่อน และพากันสร้างบรรยากาศน่ากลัวไม่เข้าเรื่องออกมา แต่ในเมื่อช่วยวางมือล่อถึงขนาดนี้แล้ว บางทีคนดูอยู่อาจจะรู้สึกสมจริงมากขึ้นก็เป็นได้

“เออละ ถ้ากลัวเรื่องพรรคนี้ ผมจะเริ่มต้นการสำรวจบ้านร้างเธอครับ! งั้นผมจะลองหาดาบเพื่อมาทำมิชชั่นแรกของลูกพี่แค้ก ๆ แล้วนะครับ”

“บ้าเอ๊ย! โซของจุน! นายรีบออกมาเลย! เร็วเข้า!”

อืแฮโฮตะโกนออกมาเหมือนกำลังคร่ำครวญ

ในที่สุดโซของจุนเองก็เริ่มสังหรณ์ใจแล้วว่ามันมีบางอย่างแปลก ๆ

“เมื่อกี้ยังเห็นเป็นภาพเหมือนขุนพลอยู่เลย ไ้อ้บ้านี่! หรือว่ามันเปลี่ยนไปกันแล้ว...”

แต่จะบอกว่าแค้กกลัวไปเองก็คงไม่ใช่ เพราะคิมแฮยอนซึ่งไปยังจุดหนึ่งอย่างแม่นยำ

โซของจุนที่เริ่มขำอ่อนจนขยับไม่ได้ส่องไฟฉายไปยังตำแหน่งที่เคยมีภาพเหมือนขุนพล ทว่าไม่มีขุนพลอยู่แล้ว ที่เขวนอยู่กลับเป็นภาพเหมือนของผู้หญิงที่สวมเสื้อเบลล์สีขาวกับกระโปรงสีดำ

“...!”

ทันทีที่โซของจุนซึ่งตื่นตกใจยกไฟฉายส่องขึ้นไป ใบหน้าของภาพเหมือนก็ปรากฏชัดเจนขึ้น

คิก

ผู้หญิงที่ใบหน้าเคยเรียบนิ่งเริ่มยิ้มจนมุมปากฉีกยืดยาว

“กรี๊ด!”

“อ้าก!”

มุกกลิ้งลั่นสะเทือนรุนแรง และเสียงกรีดร้องของทั้งชายหญิงก็ดังลั่นออกมา โลกหมุนคว้างไปตามระดับความเร็วของมนุษย์ที่กำลังวิ่งหนีไปที่ไหนสักที่อยู่

“ไ้อ้...ไ้อ้บ้าเอ๊ย! โซของจุน! นายจะไปไหน! ทางนั้นมันภูเขาวัว!”

“เฮ้! โซของจุน!”

“แทโฮ! เร็ว! เร็วเข้า! ตามมันไปเร็ว!”

หลังจากได้ยินเสียงร้องอันร้อนรนแล้ว หน้าจอก็มืดสนิทไป

เด็ก ๆ : โอ้เจ้าพวกนี้...เอาแสนวนของฉันคืนมานะ

การไล่ผีสดสิ้นสุดลงแล้ว

ยุนดัมไม่พูดไม่จาอะไรสักคำมาพักหนึ่งแล้ว และเนื่องจากอ้าปากผ่นลมหายใจออก ริมฝีปากล่างเลยแห้งผากไปหมด

“เด็กพวกนั้นทำอะไรลงไปกันนะ...”

“ไอ้สองคนนั้นที่โผล่หน้ามาบนจอผมรู้จักครับ”

“หา!”

“อยู่ห้องข้าง ๆ นะ”

ยุนดัมกางสองมือออกแล้วปิดทาบดวงตาตัวเองไว้

ที่บ้านมีสภาพเป็นซากปรักหักพังเป็นเพราะเจ้าพวกนั้นเข้ามาก่อความวุ่นวายเอาไว้ และถึงพวกนั้นจะพูดถึงภาพเหมือนขุนพลหรือภาพเหมือนผู้หญิงอะไรนั้น แต่ในความเป็นจริงแล้ว บนหน้าจอไฟก๊สนั้นแค่คนเรียนสองคนจึงไม่เห็นอย่างอื่นเลย

ยุนดัมเอามือออก และมองโทรศัพท์มือถือของตัวเองอีกครั้งด้วยสายตาเบลอ ๆ

เด็ก ๆ : ต้องเรียกว่าเป็นกฎหมายแห่งโคกนาฏกรรม หรือเรื่องเกรงของพวกวัยรุ่นดีล่ะ ฉันกำลังดูไลฟ์สดอยู่แท้ ๆ แล้วจู่ ๆ สามคนนั้นก็หายไปทั้งแบบนั้น ฉันอาศัยอยู่ที่ย่านนั้นเลยรู้จัก แล้วคนชุดสุสานที่อยู่ในช่วงนี้ก็คือหนึ่งในคนที่โผล่อยู่บนไลฟ์สดนั้น ไอ้พวกนั้นคงไปเตะสิ่งที่ไม่ควรเข้าเลยตกอยู่ในอันตรายเข้าจริง ๆ แสนวนของฉันก็โดนขีดไปแล้วด้วย ไอ้xxเอ๊ย

ยุนดัมอ่านคอมเมนต์ที่แนบลิงก์ไลฟ์สดไว้ด้วยอีกครั้ง จากนั้นก็เอาที่ตัวเองอ่านให้โดฮันดู

โดฮันเกร็งตัวแข็งค้าง เพราะยุนดัมเตะแซนที่เปลือยเปล่าของตัวเอง แต่ยุนดัมที่อยู่ในอารมณ์เคร่งเครียดไม่สังเกตเห็นอาการนั้นเลย

ลักนิตเดียว

โดฮันขยับแขนไปใกล้ตัวยุนดั้มมากขึ้นอีกนิด ยิ่งขยับเข้าไปใกล้ก็เหมือนจะมีกลิ่นหอมหวานพุ่งออกมาจากยุนดั้มมากขึ้นอีก

“รีบดูนี่เร็ว”

“ดูอยู่ครับ”

หมายถึงเส้นผมฟูฟ่องตรงกระหม่อมที่กำลังขยับไหวไปมาน่ะนะ

“เขาบอกว่าหนึ่งในนักเรียนที่ไลฟ์สดคือคนที่ซดสุสาน นักเรียนคนนั้นน่าจะเป็นคนเดียวกับที่อาการโคม่าอยู่นะ พวกนั้นไปทำอะไรที่บ้านฉันกัน...อีโดฮัน หรือว่าฉัน...คงไม่ถูกใส่ร้ายอะไรแบบนั้นใช่ไหม ฉันไม่ได้อยู่บ้านนะ”

“ไม่มีทางหรอกน่า แต่ถ้าเป็นแบบนั้น ผมจะหาหนายให้เอง”

ยุนดั้มโพล่งว่า “นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมัวอยู่แบบนี้” พร้อมกับลุกพรวดขึ้นจากโซฟา

เมื่อเตรียมตัวจะไปสถานีตำรวจทันทีทันใด โดฮันเลยพลอยขยับตัวลุกเช่นกัน

“กินข้าวก่อนแล้วค่อยไปสิ”

เมื่อร่างกายกำยำมายืนขวางอยู่ตรงหน้าตัวเอง ยุนดั้มเลยไม่รู้จะวางสายตาตรงไหนดี

“ค่อย...ไปซื้อแฮมเบอร์เกอร์กินระหว่างทางเถอะ”

“เงินก็ไม่มียังจะทำตัวฟุ่มเฟือยอีกนะ กินที่บ้านนี่แล้วค่อยไปครับ”

โดฮันไม่ให้ยุนดั้มได้ทำตัวดื้อดึงอีกต่อไป เขายกหูโทรศัพท์บ้านขึ้นมาและขอให้นำอาหารเข้ามาให้

“...แล้วก็ ถ้ามีวันบุกbakvitอะไรแบบนั้นก็เอามาด้วยนะครับ”

เมื่อบอกว่าตอนนั้นจะยาก แต่จะเตรียมไว้ตอนมือเย็น โดฮันจึงตอบว่าเอาตามนั้นและวางโทรศัพท์คืนที่เดิม

“อาจารย์นี่ก็เหลือเกินจริง ๆ...”

ยังไม่ทันได้ฟังคำพูดที่ขอให้เตรียมวันบุกbakvitด้วยความเอาใจใส่ของเขา ยุนดั้มก็เดินหายไปทางห้องน้ำเสียแล้ว โดฮันได้แต่ปลอบตัวเอง

ว่า ‘อย่าไปโมโหกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เลย’

แต่ถึงยังไ้ก็น่ารักอยู่ดีแหละ ผมตรงกลางกระหม่อมนั่นนะ

โอโธฮันยกขวดน้ำมาแตะปากและกระดกดื่มเข้าไปแบบไม่พักหายใจ
เอาแต่สนใจแค่ยุ่นดัมตั้งแต่เช้า ดังนั้นคอยเลี้ยงให้ไปหมด

นี่หั่น...ชอบอาจารย์จริง ๆ เหรอ

แม้ยังไม่อาจตอบได้ชัดเจน แต่พอคิดว่าต้องเป็นคนไร้ความสามารถ
ที่จับผิดไม่ได้ไปสักพักก็ดันกลัวขึ้นมาว่า ยุ่นดัมอาจจะผิดหวังในตัวเขาและ
จากไป

โธฮันต้องหาเหตุผลให้ได้ว่าทำไมพลังที่ไม่เคยผิดปกติมาก่อนของตน
ถึงใช้กับผีตัวนั้นไม่ได้ผล แล้วก็ต้องทำให้ได้ก่อนที่มันจะโผล่มาอีกด้วย

‘อี ๆ ท่านราชา ในเมื่อปฏิเสธการเป็นราชา ตราแห่งพลังก็ย่อมไร้
อำนาจ อี อี ๆ’

แกรบ

โธฮันบีบขวดน้ำในมือแน่น

ทั้งที่กลัวมาก ๆ แต่ยุ่นดัมก็ยังกดดูวิดีโออยู่หลายครั้ง ถึงอาจจะกลัวน้อยลง
ไปบ้างเพราะเป็นบ้านที่เขาคุ้นเคย แต่ในบางช่วง ดวงตาสีฟ้าก็เกิดอาการ
สั่นไหวเหมือนกระตุกเกร็ง

นั่นเพราะ แม้จะผ่านจอไปในแค่พริบตา แต่ก็ยังเห็นภาพเหมือน
ของผู้หญิงที่สวมเสื้อเบลล่าสีขาวยกกับกระโปรงสีดำอยู่ดี แล้วมันก็เหมือนกับ
ผีตัวที่เจอในบ้านของโธฮันเมื่อวานนี้ด้วย ทว่าเมื่อย้อนกลับไปดูก่อนหน้า
อีกครั้ง คราวนี้กลับได้ยินแค่เสียงกรีดร้องของพวกนักเรียน แต่ไม่เห็น
ภาพเหมือน

เห็นภาพหลอนหรือเปล่าล่ะ...

ระหว่างที่โธฮันกำลังขับรถไปที่สถานีตำรวจท้องที่ ได้เลี้ยวไปทาง
คาเฟ่ไครฟ์ทรู

ยุ่นดัมพลันเกิดคำถามขึ้นมา

แะคาเฟ่ทำไมกัน

“อยากดื่มอะไรครับ”

“ไม่เอาดีกว่า”

“ผมซื้อให้เอง”

“จั้น...เอาชาเขียวแฟรปปุชชีโน ไว้ถ้าได้เงินค่าสอนแล้ว ฉันจะเลี้ยง
นายคีนะ”

ถึงจะขัดเงิน แต่ไหน ๆ ก็มาแล้วเลยบอกเมนูที่อยากกินออกไป

“แล้วนายจะดื่มอะไรละ”

“อืม”

โดอันที่อยู่เ็นมมองเมนูข้างนอก

“ผมเอานมช็อกโกแลต!”

ยุ่นดัมสะดุ้งเฮือก ก่อนหันมองโดอัน ทว่าโดอันนั้นหันหน้าไปทางที่นั่ง
ด้านหลังก่อนแล้ว

พอโดอันหันไปด้วยสีหน้าดูดันก็เห็นเด็กน้อยที่ดันเบาะที่นั่งด้านหลัง
ออกมาจากทางกระโปรงท้ายรถ

เป็นเด็กน้อยที่มีศีรษะโหล่นเลี่ยน

ยุ่นดัมที่ตระหนกตกใจพยายามถดถอยห่างไปด้านหลัง แต่เข็มขัด
นิรภัยที่ตึงแน่นรัดตัวเขาเอาไว้เหมือนชุดพันธนาการ

“อะ...อะไรเนี่ย เด็กนี่ใครกัน!”

ดูจากที่ดันเบาะออกมาด้วยตัวเองก็น่าจะเป็นคน แต่อายุของเด็กน้อย
น่าจะสักแค่สิบขวบได้ละมัง

ถูกลักพาตัวหรือ หรือว่าจะเป็เด็กที่หายตัวไป

ความคิดกว่าห้าหมื่นอย่างผุดขึ้นมาในสมองของยุ่นดัมภายในช่วงเวลา
สั้น ๆ

“เจ้าจิ้งจอกน้อย”

อีโดอันมองเด็กน้อยด้วยความหงุดหงิด

“ใช่แล้ว ผมคือจิ้งจอกน้อยครับ”

เด็กน้อยแนะนำตัวเองออกมาอย่างผ่าเผย

...จิ้งจอกน้อย?

“จิ้งจอกสามหาง?”

ยุנדัมเพ่งมองเณรน้อยอย่างตั้งใจเหมือนกำลังหาทางอยู่

แล้วเจ้าหนูที่สวมจีวรสามเณรก็ข้ามมายังเบาะที่นั่งด้านหลัง ดันที่นั่งที่ถูกผลักออกให้กลับคืนสู่ตำแหน่งเดิม

เณรน้อยยิ้มแฉ่งพร้อมกับมองสบตายุנדัม ตาจมูกปากซึ่งประกอบอยู่บนใบหน้าเหมือนไข่ไก่ฉนวนเนียนไร้อาหารที่น่ารักน่าเอ็นดูจนน่าประหลาดใจ

‘แม่ขอฝากสามีกับลูกชายเมื่อครั้งอดีตด้วยนะ’

จิ้งจอกน้อยเองก็แปลงเป็นคนได้เหมือนกับดั่งไฉนสินะ

ขณะที่กำลังจะถามกับตัวเด็กน้อยเอง เสียงแตรจากรถข้างหลังก็ดังขึ้น

เมื่ออีกฝ่ายกดแตรต่อเนื่อง อีโตฮันก็หันไปทางคนขับรถคันหลังทันที เส้นเลือดบนหลังมือที่จับพวงมาลัยปั่นดูขึ้นมา แสดงความคุกคามอย่างมาก

ยุנדัมคว้าจับท่อนแขนของอีกฝ่ายเอาไว้แน่นเพื่อกันเหตุไม่คาดฝัน

“มีรถตามมาข้างหลังแล้ว ฉันกำลังกังวลก่อนเถอะนะ หืม”

“รู้แล้วนะ เพราะฉันปล่อยผมได้แล้ว”

อีโตฮันทำหน้าที่และมองลงไปยังมือของยุנדัมที่จับแขนตนอยู่

เมื่อยุנדัมบอกว่าได้ พร้อมกับค่อยๆ ปล่อยมือออก โตฮันก็เคลื่อนรถมาตรงจุดสั่งเครื่องดื่มและเปิดกระจกลงทันที

“ซาเซียวแฟรปปูชิโนกับไอซ์อเมริกาโนครับ”

อีโตฮันพูดสั่งเครื่องดื่มกับล่าโงะที่เชื่อมต่อไปยังตัวร้านเพียงแค่สองแก้วเท่านั้น

ในระหว่างนั้น ยุנדัมไม่อาจละสายตาจากเบาะหลังได้เลย

ใบหน้าของเณรน้อยที่กำลังจัดเสื้อผ้าอยู่ดูน่าประทับใจอย่างมาก

ยุנדัมจับแขนของโตฮันเอาไว้อีกครั้ง

แขนที่กระดูกเกร็งแข็งจนเหมือนก้อนหิน

“อา ให้ตาย พุดมาสิครับ ทำไมชอบมาแตะตัวอยู่เรื่อยเลย”

“ส่งไอซ์ช็อกให้แก้วหนึ่งสิ เดี่ยวฉันจะจ่ายเอง...”

เมื่อถูกถามด้วยสายตาประมาณว่าจะกินกันแค่เราสองคนได้ยังไง
อีโดฮันจึงจิบปากออกมาให้ได้ยิน

“เอาไอซ์ช็อกโกแลตเพิ่มด้วยครับ”

พอสั่งเพิ่มไปเสร็จแล้ว ยูנדัมก็พูดขอบคุณพลางตบแขนเบาๆ

ทั้งที่ยูנדัมไม่ได้ออกแรงอะไรเป็นพิเศษ แต่สำหรับโดฮันมันแรง
ยิ่งกว่าถูกทุบด้วยก้อนเสียวอีก ทุกครั้งที่ยูנדัมเอามือมาสัมผัสเขาก่อน
ฝ่าเท้ามันรู้สึกจึกจึ้นปลายเท้าพลอยซาวบไปด้วย

“ถ้าถือวิสาสะแตะตัวผมอีก ผมจะไม่อยู่เฉยๆ แล้วนะ”

ตัวเคลือบทองหรือไงกัน

ถึงยูנדัมจะรู้สึกไม่พอใจ แต่ในตอนนี้สิ่งที่สำคัญกว่าคือเถรน้อย
ที่อยู่ข้างหลังต่างหาก

“เอ่อ เจ้าหนู”

หลังจากครุ่นคิดว่าควรจะเรียกว่าอะไรดีก็เลยเรียกว่าเจ้าหนู

เถรน้อยขยับมุมปากยิ้มออกมาจนแก้มยกเป็นก้อนกลม

“ผมชื่อคังยูชินครับ พ่อบอกว่าายกมาจากพูจายูชิน¹ ครับ”

ถ้าเด็กธรรมดาพูดแบบนั้นเขาคงจะแค่ชื่นชมว่าเฉลียวฉลาด แต่
ตัวตนของเด็กน้อยไม่ต่างอะไรจากปีศาจเลย ถึงอย่างนั้นรูปลักษณ์ก็ดู
น่ารักน่าเอ็นดูอย่างมาก จนเหมือนว่าถ้าเพลอลักหน้อยคงจะได้ยื่นมือไปหา
ศีรษะไล่นั่นแหละแน่ๆ

ยูנדัมคลายเข็มขัดนิรภัยออกเล็กน้อยและบิดหันตัวไปด้านข้าง

“โอเค ยูชิน...เธอคือจิ้งจอกน้อยที่มีสามหางตัวนั้นจริง ๆ เหรอ”

“เป็นจิ้งจอกที่มีแค่สามหางจริงครับ”

ขณะที่กำลังจะถามว่าพอจะโชว์ร่างจิ้งจอกให้ดูได้ไหม โดฮันก็ได้
เครื่องมือมาจากพนักงานมาแล้ว เลยพลาดโอกาสไป

¹พูจายูชิน (부자유신) คือ หนึ่งในห้าจรรยาจากสามคุณธรรมห้าจรรยา ซึ่งมีความหมาย
ว่า บิดามารดากับบุตรธิดาพึงใกล้ชิดสนิทสนมกัน

หลังจากที่โดฮันหยิบของตัวเองเรียบร้อยก็ส่งที่เหลือให้ยุนดัม
ยุนดัมเสียบหลอดลงไป ในครีมสดที่ราดอยู่บนไอซ์ช็อกโกแลต แล้ว
ส่งให้ณรรน้อย

“จะกินให้อร่อยนะครับ”

ณรรน้อยถือเครื่องดื่มไว้ด้วยสองมือน้อย ๆ และก้มคำนับอย่างมี
มารยาท

ยุนดัมยังคงมองณรรน้อยอยู่ตลอด พร้อมกับแบ่งซาเซียวเย็น ๆ
มาดื่ม

“เธอนั่งอยู่ตรงกระโปรงท้ายรถมาตั้งแต่ดั่งวอนเลยเหรอ”

“ครับ”

ตลอดเวลาหลายชั่วโมงนั้นจะอึดอัดแค่ไหนกันนะ

“ทำไมถึงแอบขึ้นมาล่ะ อึดอัดแย่เลยนะ น่าจะบอกกันสิ”

ตอนที่มาถึงบ้านของเขา จึงจกนอยก็หายไปไหนสักแห่งเสียแล้ว
แต่ก่อนจะได้ถามว่าออกไปไหนมา เด็กนอยก็ยิ้มว่า

“ไม่เป็นไรเลยครับ พ่อบอกว่าได้เท่าไม่มีทางพาผมไปด้วยอย่าง
เด็ดขาด เลยให้แอบขึ้นรถมาครับ”

“ได้เท่า?”

เมื่อโดฮันถามว่าหมายถึงใคร ณรรน้อยจึงเหลือบสายตาไปทางที่นั่ง
คนขับ

“เรียกอีโดฮัน...ว่าได้เท่าเหรอ”

หญิง

ณรรน้อยพยักหน้ารับ

“ทำไมล่ะ”

“ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันครับ ผมเรียกว่าได้เท่ามาตั้งแต่แรกแล้ว”

“ได้เท่า...หมายถึงเจ้าคนนายคนอย่างนั้นเหรอ”

“ไม่ใช่ครับ ฝีมือครับ เจ้านายฝีมือ”

“อีโดฮันเป็นฝีมือเหรอ”

ณรรน้อยพยักหน้ารับอีกครั้ง

ยุนดั้มคายหลอดดอกอย่างระงับความประหลาดใจเอาไว้ไม่อยู่
ไม่ใช่โทแกบี แต่เป็นผิვნั่นแหละ

ถึงจะไม่ได้พูดอะไร แต่ก็เหมือนจะได้ยินเสียงแบบนั้นมาจากยุนดั้ม
โอโธฮันไม่ค่อยพอใจที่ยุนดั้มตั้งใจฟังคำพูดของปีศาจพรรค์นี้ แต่ก็
ไม่อาจใช้กำลังบังคับตรงๆ ได้

ถ้าบังคับให้เธอน้อยลงไป ยุนดั้มเองก็คงจะลงไปด้วยกันแน่ ไม่สิ
ถ้าหากยุนดั้มพูดไม่คิดว่าจะลงไปด้วย ฉันให้ไปที่สถานีตำรวจเองก็สิ้นเรื่อง
แล้ว ทำไมจะต้องมามัวสังเกตทำนองนี้ด้วยวะ

โธฮันที่รู้สึกไม่พอใจต่ออเมริกาโนเย็นๆ เข้าไป แต่ลำคอกลับมีแต่
ร้อนวาบๆ เท่านั้น อีกอย่าง ตั้งแต่ที่เจอเธอน้อยอยู่ข้างหลัง เสียงนกร้อง
จิบ จิบๆ เล็กแหลมที่ดังอยู่ตลอดทำให้ต้องเอามือป้องหูอยู่หลายครั้ง

“ลืมไปแล้วหรอครับว่าเราจะไปสถานีตำรวจกันนะ ถ้าไม่อยากถูก
ใส่ร้ายว่าเป็นพวกลักพาตัวเด็กก็ช่วยทำอะไรสักอย่างกับเจ้านี้น้อยเถอะ”

“ฉันจะลองคุยดูเอง นายอยู่เฉยๆ ก็พอ”

ยุนดั้มที่ไม่ได้สังเกตเห็นท่าทางแปลกๆ ของโธฮันพูดกับเธอน้อย
ด้วยความเป็นห่วง

“ยูชิน พ่อเธออยู่ไหนหรอ”

“พ่อยังออกมาจากคังวอนไม่ได้ครับ ผมก็เลยมาช่วยพี่ยุนดั้มแทนไง”

“...จะบ้าตาย”

ยุนดั้มอุทานต่อท้าย ก่อนเลิกคิ้วขึ้น

ทำไมจะบ้าล่ะ

โธฮันเหลือบมอง แล้วก็เห็นยุนดั้มที่กำลังกอดหลอดอยู่

“น่ารักมากเลยอะ ได้ยินไหมโอโธฮัน เขาเรียกฉันว่าพี่แหละ”

“เจ้าหัวล้านนี้น่ารักหรอ แม่เงี้ย”

โอโธฮันสบถออกมาอย่างหงุดหงิด

ทำไมต้องพูดแบบนี้ด้วยนะ

แล้วในตอนที่ยุนดั้มกำลังชักใช้ว่า นายว่าไม่ดูน่ารักเหมือนไขปอก

หรอหรอ

“อาจารย์ไม่ได้ยินเสียงนกอะไรแบบนี้เลยหรือ จะบ้าตาย ร้อง
อยู่นั่น”

แล้วโดฮันก็ใช้ฝ่ามือตบหูตัวเองแปะๆ อีกครั้ง

“เสียงนกร้อง...ไม่นี่ ทำไม นายได้ยินอะไรหรือ”

พอยุนดั้มดึงมือโดฮันออก และห้ามว่าอย่าทำแบบนี้ เสียงร้องที่กำลัง
ทิ่มแทงในหูก็เหมือนจะหยุดลงชั่วขณะ

“ได้เท่า ตอนนี้นั่งได้ยินเสียงนกอยู่ไหมครับ”

ณรน้อยทำตาเบิกโตด้วยความตื่นตกใจ แต่นี่ไม่ใช่เวลามามัวอยู่
แบบนี้จึงรีบตอบยุนดั้ม

“พี่ยุนดั้ม รู้เรื่องที่ฝึกของผีเสื้อสมรหาคะถูกคลายออกอยู่แล้วใช่ไหม
ครับ”

“...ผีเสื้อสมรหาคะ”

“ครับ พี่ต้องระวังตัวเอาไว้นะ ถ้าพี่ดั้มถูกผีเสื้อสมรหาคะแย่งรังไป
ตราแห่งพลังที่อยู่ในตัวพี่จะถือกำเนิดออกมาเป็นลูกของผีนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้น
ได้เท่าจะคลุ้มคลั่งตลอดกาล เพราะหาตราแห่งพลังไม่เจอครับ”

ณรน้อยพูดอย่างรีบร้อนเหมือนกำลังถูกบางอย่างไล่ล่าอยู่

เมื่อได้ยินเขาพูดนั้นนี่เกี่ยวกับตราแห่งพลัง ยุนดั้มจึงมองเด็กน้อย
เป็นดังเชือกที่ถูกหย่อนลงมา

“เธอรู้เรื่องตราแห่งพลังด้วยหรือ”

“เดิมที่ได้เท่าครอบครองพลังแห่งไฟ น้ำ และหยินหยางเอาไว้ทั้งหมด
ครับ แต่ตอนนั้นมีแค่ไฟกับหยางเท่านั้น แถมตอนนี้พลังแห่งไฟที่สัมผัสได้
จากตัวได้เท่าก็รุนแรงมากด้วย”

ณรน้อยที่เหมือนกำลังกอดบางอย่างไว้ในอ้อมแขนถอยกรูดไป
ด้านหลังจนชิดกับประตู

“หมายความว่ายังไง ช่วยอธิบายแบบที่ฟังเข้าใจง่าย ๆ หน่อยไม่ได้
หรือ”

เด็กน้อยหยิบถุงนำโชคเก่าๆ ที่ทำจากผ้าไหมออกมาจากด้านในเสื้อ

ถึงจะมีลักษณะเป็นถุงนำโชค แต่ด้านบนเป็นเชือก ส่วนด้านล่าง

มีพู่ประดับติดอยู่แบบถุงหอมที่ใช้ห้อยตรงเอว

ถุงหอมที่ดูสวยหรูจากไข่มุกที่ปักอยู่ทั่วสีล้นชีวิตจางเหมือนโบราณวัตถุที่เพิ่งถูกขุดค้นได้

ทั้งที่เพิ่งเคยเห็นเป็นหนแรก แต่ไม่รู้ทำไมยุ่นดัมถึงรู้สึกคุ้นตากับลักษณะของมัน

“ผีเสพสมราคะล่อลวงคนให้ขุดสุสาน แล้วเอาโฮชินฮยัง (護身香)² ออกมาจากโลงของตัวเองครับ เพราะถุงหอมนี้ยังมีพลังของแม่กับพี่เหลืออยู่ จึงไม่ถูกไฟเผาไหม้ไปนะครับ ลุงคิมที่คอยปกป้องผีนึกแรกของผีเสพสมราคะเอาไว้อยู่ตายไปแล้ว ตอนนั้นแม่เองก็ไม่อยู่บนโลกนี้แล้ว ผีเสพสมราคะก็เลยยิงได้ใจ คงต้องฝากไว้เป็นหน้าที่พี่แล้วละครับ ถ้าไม่ผีนึกผีเสพสมราคะเอาไว้อีกครั้ง พี่ก็จะเป็นอันตราย

“ได้เท่ารีบไปที่บ้านพี่ยุ่นดัมเดี๋ยวนี้เลยครับ ผมงางเซตอาคมใหม่แล้ว ที่อื่นผมไม่รู้ แต่ที่ห้องเก็บของนั้นปลอดภัยแน่นอน ได้เท่า! ท่านต้องฟังผมนะครับ รู้สึกอยู่ใช่ไหม เราต้องรีบพาพี่ดัมไปซ่อนที่ห้องเก็บของเดี๋ยวนี้เลยครับ”

“ยูชิน ทั้งหมดนั้นหมายความว่ายังไง ฉันไม่เข้าใจเลย”

ณรงน้อยที่ใบหน้าขาวอยู่แล้ว หน้าพลันยิ่งซีดเขียวเข้าไปใหญ่ เขาเพียงแค่นัดถุงหอมใส่อกยุ่นดัม

“ผมต้องลงแล้วครับ!”

ทันทีที่พูดจบ ณรงน้อยก็เปิดประตูรถที่กำลังวิ่งอยู่ออกกว้าง

“จิ้งจอกน้อย! ยู...ยูชิน! อีโดฮัน! จอดรถ!”

เมื่อยุ่นดัมตะโกนออกมา อีโดฮันเลยพลอยรีบเหยียบเบรก

ณรงน้อยใช้เท้าปิดประตูอย่างรวดเร็ว แล้วก็กระโดดเหมือนสัตว์ป่าไปยืนอยู่บนทางเท้า

² เป็นถุงหอมชนิดหนึ่ง ด้านในจะใส่กลิ่นหอมเอาไว้ 11 ชนิด ตอนที่ทำถุงหอมชนิดนี้จะต้องรักษาภูเขื่อนอย่างเคร่งครัด และจัดทำขึ้นตามฤกษ์มงคล ดังนั้นถุงหอมชนิดนี้จึงมีสรรพคุณในการขับไล่ภูตผีปีศาจ บัดเป่าโรคภัยไข้เจ็บ หรือสิ่งชั่วร้ายออกไปได้

“เรื่องของมนุษย์ก็ส่วนมนุษย์ เรื่องของปีศาจก็ส่วนปีศาจ เรื่องของ
ได้เท่าที่ส่วนได้เท่า!”

เณรน้อยตะโกนเสียงดัง ก่อนวิ่งเข้าไปในซอย แล้วป็นข้ามกำแพงบ้าน
จนหายลับไปจากสายตา มองไม่เห็นตัวอีกเลย

ร่ำรอยที่เณรน้อยทิ้งไว้มีเพียงของเหลวสีขุ่นที่ไหลออกมาจากแก้ว
พลาสติกที่ล้มคว่ำลง

ใต้เท้าผี โปรดอภัยให้ท่านแม่ด้วยเถิดครับ แล้วผมจะยอมทำตาม
คำขอของใต้เท้าผีสามข้อเป็นการตอบแทนนะครับ

อีโดฮันใช้มือข้างหนึ่งบีบกุมขมับตัวเองแรงๆ

เพราะเหตุการณ์กะทันหัน รถคันหลังจึงบีบแตรไล่ ทว่าเสียงที่เขาได้ยิน
กลับเลือนรางมาก

เสียงร้องของสัตว์ที่ดังขึ้นมาพร้อมกับเสียงนกทำให้หูอีกข้างอื้ออึง
และพลังแห่งไฟกับน้ำ หินกับหยางก็ปรากฏเข้าไปมาในหัวอยู่เรื่อย ๆ

“อีโดฮัน นายเป็นอะไรหรือเปล่า เจ็บตรงไหนหรือ”

ยุนดัมเขย่าแขนโดฮันพลางพูดว่านี่เรื่องอะไรกันแน่

“เอาไฉน...ออกไปหน่อย”

พออีกฝ่ายจ้องดูงมด้วยสายตาแข็งกร้าว ยุนดัมจึงโยนถุงหอมไป
ข้างๆ ทันที

ยิ่งมันส่งกลิ่นไม่จันทน์ขาวออกมาเท่าไร ความโกรธที่อยากจะ
ฟันแทงก็ยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเรื่อย ๆ อีโดฮันซึ่งตกอยู่ในความเคียดแค้นไม่รู้ที่มา
เข้าใจดีมาก ๆ ว่าสถานการณ์นี่คืออะไร

มันเหมือนกับอาการคลุ้มคลั่งที่เคยเผชิญในตอนที่ไม่มียุนดัม เปลวไฟ
ร้อนระอุลุกไหม้ลามไปตามแนวสันหลังที่ได้แปรเปลี่ยนเป็นสายขนวน

“อีก!”

เมื่อจู่ ๆ ก็เอนตัวไปด้านหลัง ยุนดัมเลยรีบวางแก้วของตัวเองเอาไว้
กับช่องว่างเครื่องดื่ม

จู่ ๆ อีโดฮันที่บีบกำแพงมาลัยแน่นก็เริ่มเร่งความเร็วให้รถออกวิ่งไป
บนถนน

“อีโตฮัน! นายเป็นอะไรไปเนี่ย!”

“เชื่อคำพูดจิ้งจอกนั่นไหมครับ”

อีโตฮันมองตรงไปข้างหน้าและกัดฟันพูดออกมา

“เชื่อที่บอกว่าห้องเก็บของปลอดภัยไหม”

แม้เครื่องปรับอากาศจะปล่อยลมออกมาไม่หยุด แต่มันกลับอบอ้าวเหมือนมีเปลวไฟร้อน ๆ ของดวงอาทิตย์อยู่เหนือหัว

เมื่อขุนดั้มมองอีกฝ่ายจึงรู้แล้วว่าความร้อนนี้มาจากที่ไหน

อีโตฮันที่เส้นเลือดบนลำคอปูดนูนขึ้นมากลายเป็นลูกไฟลูกหนึ่งไปแล้ว

“...อีโตฮัน”

โตฮันกำลังมุ่งหน้าไปยังบ้านของขุนดั้ม ไม่ใช่สถานที่ตำรวจ เขาปาดเหงื่อคันอื่น ๆ ด้วยระดับความเร็วที่ห้ามใช้ในใจกลางเมือง

ส่วนขุนดั้มก็กำเข็มขัดนิรภัยไว้แน่น และเอ่ยเรียกอีโตฮันอย่างกังวลใจ

“นายเป็นอะไรนะอีโตฮัน ทำไมต้องทำให้คนเขากลัวด้วยล่ะ”

อากาศภายในรถเหมือนจะทำปฏิกิริยาออกซิไดซ์กับไฟจิ้งจอก ๆ รู้สึกอึดอัดจนหายใจลำบาก

แม้จะมาถึงเนินที่มุ่งไปสู่บ้านแล้ว โตฮันก็ยังไม่ผ่อนแรงจากเท้าที่เหยียบคันเร่ง ทว่าก่อนจะถึงบ้าน อีกฝ่ายก็เหยียบเบรคหยุดรถดังเอี๊ยด

ขุนดั้มที่ตัวเอนถลาไปข้างหน้าถูกเข็มขัดนิรภัยรัดจนหลุดร่องด้วยความเจ็บออกมา

“ลงไปครับ...เดี๋ยวนี้”

อีโตฮันตัวกระตุกครั้งหนึ่ง

“เป็นอะไรไปเหรอ นายไม่สบายตรงไหนกันแน่”

“บอกให้ลงไปไง!”

เมื่อตวาดเสียงแข็งออกมา ขุนดั้มเลยรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ถูกต้อง

ถึงจะรีบปลดเข็มขัดนิรภัยออก แต่มือที่ขึ้นหนึ่งก็ทำให้สิ้นจนวนพลัดไปอยู่เรื่อย

ดูเหมือนจะไม่พูดอะไรตั้งแต่ที่ฉันคุยกับเธอน้อยแล้ว ซ้ำยังบอก
อีกว่าได้ยินเสียงนก

เสียงนก...

ก่อนที่จะไปโผล่ที่ถ้ำ เขาก็ได้ยินเสียงนกเช่นกัน

หลังจากกดปลดตัวล็อกออกได้อย่างยากเย็นแล้ว ในตอนที่กำลังจะ
เอามันออกจากตัวนั้นเอง

แกรก

กลับกลายเป็นอีโดฮันที่ใส่เข็มขัดนิรภัยของยูนิคัมที่ปลดออกได้แล้ว
กลับเข้าที่เดิมเสียก่อน

ทำไมกัน

วินาทีที่ยูนิคัมมองอีกฝ่ายอย่างสงสัย มือที่เหมือนลูกไฟก็บีบเข้าที่
ต้นคอ

“อีก!”

ฮา...

ลมหายใจร้อน ๆ ถูกพ่นออกมาจากปากของอีโดฮันที่กำลังบีบคอ
ในตอนที่ยูนิคัมกำลังดิ้นรน อีกฝ่ายหลับตาอยู่ แต่ในตอนที่เขาแทบจะ
หมดลมหายใจแล้วนั้น เปลือกตาอีกฝ่ายก็ค่อย ๆ ขยับขึ้น

“...ท่านอาจารย์”

ดวงตาของอีโดฮัน นัยน์ตาของอีกฝ่ายมีเลือดคั่งจนแดงฉานไปหมด

“ที่ผ่านมาสušสำราญดีหรือไม่ขอรับ”

บุตรชายของยูนิคัมชินฮง ผู้ตรวจการแห่งโครโย มีดวงตาและหูที่รู้แจ้งมา
ตั้งแต่เด็ก

เด็กชายทำนายภัยพิบัติทางธรรมชาติได้ตั้งแต่ห้าขวบ และยังทายถูก
อีกว่าห้วงเวลาที่ยูนิคัมชินฮงเจอในขณะไปเข้ารับตำแหน่งที่ซ็อนลานั้นกำลัง
ตั้งครมอยู่

ระดับชั้นของยูนิคัมชินฮงอยู่ในระดับหก ถึงแม้จะไม่สูงมากนัก แต่ด้วย
มีดวงอุปถัมภ์สูงส่ง ดังนั้นในทุก ๆ ที่ที่ไปรับตำแหน่งจึงมีผู้คนคอยช่วยเหลือ

เขายู่มากมาย

ในปีที่เด็กชายอายุสิบเจ็ดปี ยุนชินซงที่ได้มารับตำแหน่งที่ดั่งวอน ได้เจอกับอีซุนฮัม หมออดูที่ทำนายดวงชะตาและท่องคัมภีร์ขับไล่ภูตผีอยู่ ที่นั่น

ถึงอีซุนฮัมจะเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในฐานะหมออดูแห่งแผ่นดิน ไครยอ แต่เมื่อเห็นยุนดัมที่ติดตามบิดามาก็วิ่งเข้าเล่าออกมาทั้งค่านับ

“ท่านผู้นี้ไม่จำเป็นจะต้องนอนน้อมต่อข้าถึงขนาดนั้นเลย”

“มิได้ขอรับ ข้าจะไม่ก้มค่านับต่อผู้ที่จะได้เป็นอาจารย์ผู้สั่งสอนมหาเทพ และเหล่าภูตผีแห่งพื้นพิภพได้อย่างกันเล่าขอรับ”

อีซุนฮัมไม่ได้มองยุนชินซง แต่มองบุตรชายของอีกฝ่าย ก่อนก้มศีรษะลงอีกครั้งด้วยความเกรงขาม

ยุนชินซงดันหลังของบุตรชายตนพลางทำได้เพียงอมยิ้มชมชื่นออกมา

“...อันที่จริงข้ามาก็เพื่อจะฝากฝังบุตรชายไว้กับเจ้า อีซุนฮัม”

หมออดูนั้น แต่ไหนแต่ไรจะติดตามอาจารย์เพื่อร่ำเรียนคัมภีร์และการ สวดมนต์ ดังนั้นยุนชินซงจึงคิดจะฝากฝังบุตรชายที่มีพลังพิเศษไว้กับหมอ อีซุนฮัม

“ท่านสูงส่งจนข้าไม่บังอาจรับมาเป็นศิษย์ ท่านคือผู้ที่รู้แจ้งได้ ด้วยตนเอง และจะกลายเป็นอาจารย์ของราชาผู้ได้ด้วยตัวเองขอรับ ทว่า ในเมื่อข้าได้เห็นนิมิตล่วงหน้าแล้ว เช่นนั้นข้าจะคอยดูแลเป็นอย่างดีแน่นอน ขอรับ”

ทันใดนั้นบุตรชายของยุนชินซงก็ทอดสายตาลงมองอีซุนฮัม ก่อน แยมยิ้มน้อย ๆ

ปลายผมที่ถักเปียอย่างงดงามผูกแถบผ้าสีดำเอาไว้ ดังประกาศให้รู้ว่า บุตรชายยังไม่ได้แต่งงาน

หน้าตาของคนเบื้องหน้าไม่ต่างไปจากที่อีซุนฮัมได้เห็นในความฝัน แม่ลักกระฝึก

ความฝันในวันนั้น เขากำลังหลงทางอยู่กลางหมอกหนา แต่เด็กหนุ่ม ผู้หนึ่งได้มาจับมือเขาเอาไว้ และนำไปยังเส้นทางที่ชัดเจน

“ทราบเรื่องราวของผู้มีดวงตาเห็นแจ้งในแผ่นดินนี้อย่างกษัตริย์จินจีกับโตฮวารังอยู่แล้วใช่หรือไม่”

อีซุนฮัมพยักหน้าหงิกหงัก

“พอทราบอยู่ขอรับ ดวงจิตของอริยราชากำเนิดบุตรชายมา แห่หลังหล้านี้คือบ้านของบิษยอว์รัง เหล่าภูตผีทั้งหลายออกอาละวาด จงอย่าได้กล้ากรายแห่หลังหล้านี้ ก็คือสยอว์รังผู้สูงส่งที่ได้ขับไล่ภูตผีทั้งหมดออกไปใช่หรือไม่ขอรับ”

“ถูกต้องขอรับ ราชินีที่สูงส่งยิ่งกว่านั้นจะจุติลงมา ณ แผ่นดินนี้”

“ขอรับ? ท่านสยอว์รังจะจุติลงมาบนแผ่นดินนี้อีกครั้งหรือขอรับ”

“พรสวรรค์ที่ราชินีมีคล้ายคลึงกันกับสยอว์รัง ทว่าแก่นแท้ นั้นไม่เหมือนกันเลย อีกไม่นานราชาแห่งภูตผีทั้งปวงจะมากำเนิดเป็นโทแกบีเมื่อถึงตอนนั้น ฟ้าดินจะสะเทือนเลื่อนลั่น บรรดาสัตว์ป่าบนภูเขาเทแบ็กจะพากันร้องคำรามเพื่อแสดงความเคารพต่อท่านผู้นั้น และเพื่อให้ได้พบท่านผู้นั้น ในวันที่เก้า ข้าจะปรากฏตัวต่อหน้าท่านด้วยตัวเอง ท่านจะต้องอนุญาตเมื่อท่านพอฝากฝังข้าให้เป็นลูกศิษย์นะ จากนั้นท่านพอจะทิ้งข้าไว้ที่นี่และไปจากคโยจู”

“...ขอรับ?”

“ไปได้แล้ว ถึงเวลาต้องออกจากความฝันแล้ว”

เมื่ออีซุนฮัมตื่นขึ้น ยูนชินฮงและบุตรชายก็หายไประหว่างรอย และมองเห็นเพียงคัมภีร์ที่วางอยู่ใต้ตะเกียง

ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันที่เก้า ซึ่งก็คือวันสิ้นสุดการดำรงตำแหน่งที่คโยจูของยูนชินฮง

ยูนชินฮงกับบุตรชายของเขาได้มาหาอีซุนฮัมเหมือนในความฝัน ดังนั้นอีซุนฮัมจึงกล่าวว่าได้เห็นนิมิต

และผู้ที่มีอบนิมิตให้ก็คือเด็กหนุ่มตรงหน้านี้เอง

ยูนดัมไม่อาจแม้แต่จะกะพริบตา

ดวงตาสีฟ้าของเขาราวกับได้ระเหยไปเพราะพลังสีแดงฉาน

สิ่งที่มาแทนที่ศนวิสัยแห่งความเป็นจริงที่ถูกช่วงชิงไปคือตัวเขาที่ไฉ่ผมเปีย ถึงจะดูเหมือนเป็นการส่องกระจก แต่เขาสามารถมองเห็นทิวทัศน์โดยรอบได้ราวกับว่าแยกร่างออกมา

ฝันหรือ...

ด้านหลังตรงที่เขายืนอยู่คือปากถ้ำที่เปิดอ้า ส่วนด้านหน้ามีต้นไม้ใบหญ้าที่ด้ามืด ช่าง ๆ คือผู้เฒ่าที่ถือไม้เท้าอยู่ ส่วนเขาถือโคมผ้าไหมที่มีแสงส่องสว่างนำอยู่ด้านหน้า ลักษณะของมันเป็นคล้ายกับโคมชิ่งซาโชมมาก

แสงโคมทำให้เกิดเงาแทบบนใบหน้าซึ่งดูอ่อนเยาว์เหมือนเมื่อสมัยมัธยมปลาย ถึงจะเหมือนกันมาก แต่ก็ไม่อาจยืนยันได้ว่าเด็กหนุ่มคนนั้นคือตัวเขาจริง ๆ

ในเมื่อไม่สามารถรู้ได้เลยว่าเด็กหนุ่มรู้สึกอย่างไรหรือคิดอะไรอยู่นั้นจึงทำให้รู้สึกว่าเป็นคนละคนกัน

ขุนตัมที่เหมือนถูกบังคับให้มานั่งอยู่ในโรงละครทำได้เพียงเฝ้าสังเกตคนพวกนั้นอย่างละเอียดด้วยมุมมองบุคคลที่สาม

“ดูสิขอรับ ผังตะวันตกออกเป็นสีน้ำเงิน ผังใต้เป็นสีแดง มาจากโคมอาจาริยะที่ส่องสว่างอยู่เบื้องหน้าเราในตอนนี้ ผังตะวันตกคือผ้าฝ้ายสีขาวที่ปกคลุมอยู่บนกายของท่านอาจารย์ ผังเหนือคือเส้นผมกับดวงตาที่ดำลึบราวกับถูกทาด้วยน้ำหมึก ดังนั้นสมดุลแห่งหยินหยางและเบญจธาตุได้รวมเป็นหนึ่งอยู่ในกายของท่านอาจารย์แล้วขอรับ ตอนนี้น่าท่านอาจารย์พร้อมต้อนรับท่านโทแกบีแล้ว”

ผู้เฒ่าเอ่ยเรียกบุตรชายของขุนชินซงที่อ่อนวัยกว่าตนเองอยู่มากว่าท่านอาจารย์ และคอยเดินตาม

ใบหน้าของท่านอาจารย์ที่ร่างกายกับจิตใจบริสุทธิ์ผุดผ่องดูชาวพิสุทธ์และงดงามเหมือนหิมะที่ส่องประกายอยู่ในความมืด

“ศิษย์เอ๋ย แผ่นดินสันตะเทือน ท้องฟ้ากำลังร้องคำราม อีกไม่นานท่านผู้นั้นจะถือกำเนิดแล้ว”

“ท่านอาจารย์จะเลี้ยงดูท่านโทแกบีด้วยตัวเองหรือขอรับ”

ท่านอาจารย์มองขึ้นไปยังผืนฟ้าด้ามืด แล้วจึงเบือนสายตากลับมา

ยังโคมไฟที่ถืออยู่อีกครั้ง

“ข้าเพียงแค่ว่าคอยดูแลไม่ให้ท่านราชาผีเดินไปสู่หนทางที่เป็นอันตรายเท่านั้น”

“หนทางที่เป็นอันตรายหรือขอรับ ท่านอาจารย์มองเห็นอนาคตของราชาผีหรือ”

“มองไม่เห็นหรอก หลังจากที่ได้พบกับราชาผีแล้ว ข้าก็จะมองไม่เห็นอนาคตของตัวเองด้วยเช่นกัน ด้วยมีตัวตนที่บิดเบือนโชคชะตาจึงช่วยไม่ได้ที่จะเป็นเช่นนั้น”

“เช่นนั้นมองเห็นอนาคตของข้าหรือไม่ขอรับ”

ท่านอาจารย์แยมยิ้มด้วยใบหน้าอ่อนโยนแจ่มใส

“เจ็ดปีหลังจากนี้จะเกิดเภทภัยใหญ่โตขึ้น ข้ามองไม่เห็นว่าคุณจะสามารถหลบเลี่ยงการต่อสู้นั้นได้หรือไม่ ดังนั้นในขณะที่เกิดเภทภัยนี้ขึ้นคงจะอยู่ข้างกายราชาผีเป็นแน่”

แสงสายหนึ่งที่เหมือนดาวตกพุ่งลงมาจากผืนฟ้าสีดำที่มีดวงดาวประดับอยู่อย่างแน่นขนัด ทว่าสถานที่ที่แสงมุ่งไปคือบ้านคน ไม่ใช่ถ้ำ

“ท่าน...ท่านอาจารย์!”

อิซุนฮัมพ่นลมหายใจออกมาด้วยความตกใจ

ส่วนบุตรชายของยุนชินฮงยิ้มอย่างขมขื่น

“สุดท้าย...ก็เป็นเช่นนั้นไปเสียได้สินะ ในเมื่อความตั้งใจของท่านโทแกบีเป็นเช่นนั้นแล้ว เจ็ดปีหลังจากนี้ บางทีพวกเราเองอาจจะไม่ใช่คนของโลกนี้อีกแล้วกระมัง”

แสงนั้นตกลงที่บ้านของนายทหารอีแจซองซึ่งเคยเป็นขุนพลกองพลม้าเขตตะวันออก

บุตรชายของยุนชินฮงเริ่มเดินไต่ลงจากเขาอย่างเร่งรีบ พอหันหลังกลับไปมอง อิซุนฮัมก็เอ่ยบอกอย่างจริงจังที่คล้ายแฝงไว้ด้วยความรู้สึกผิดเล็กน้อยว่า

“ศิษย์เอ๋ย ลักวันหนึ่ง...ในยามที่เวลาได้ล่วงเลยผ่านไปเนิ่นนานมาก ๆ แล้ว เมื่อถึงตอนนั้น ข้าจะคอยดูแลเอาใจใส่ศิษย์อย่างจริงจังในฐานะปู่ของข้า

เมื่อถึงตอนนั้น แม้อาจารย์ผู้นี้จะেলাไปบ้าง แต่ก็รักศิษย์ด้วยใจจริง หวังว่าศิษย์จะรับรู้มันได้นะ”

“อะฮ่า ท่านอาจารย์ ตอนนี้อีกทีพอจะเป็นปู้ได้แล้วมิใช่หรือขอรับ”

“...จารย์”

“ท่านอาจารย์”

เมื่อมีใครบางคนจับคอเสื้อเอาไว้แน่นจนหายใจไม่ออก ยุนดัมจึงกะพริบตาทันที

“ไปที่ใดมาหรือขอรับ”

ในขณะที่น้ำเสียงคุกคามลึนสุดลง ผุ่นดินก็หันตาขึ้นทันที และสิ่งที่เริ่มขยับเข้ามาในทัศนวิสัยที่ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้นคือ อีโดฮันที่กำลังเตะปลายจมูกลงบนแก้มของเขาเหมือนกำลังสุดดม

ที่ไหน ที่นี่คือที่ไหนกัน

ยุนดัมกะพริบตาต่อเนื่องพลางมองสำรวจโดยรอบ

ผนังเก็บเสียงบนเพดานนี้ดูคุ้น ๆ

พื้นที่คับแคบนี้ก็คือโรงของอีโดฮัน

“ไปแหวกว่ายในอดีตมาหรือขอรับ ศิษย์ของท่านอาจารย์อยู่นี่แล้ว ท่านต้องมองข้าสิขอรับ”

น้ำตาจากกลไกของร่างกายไหลมาจากดวงตาเย็นเยือกและหยดลง

เมื่อดวงตาสีแดงโชติช่วงมองมา คนตรงต้นคอก็ลุกชันไปหมด

“...”

ทั้งที่ตั้งใจจะเรียกอีโดฮัน ทว่าทำได้เพียงขยับปากพูดพะงาบ ๆ โดยไม่มีเสียงเส็ดลอดออกมา

ในตอนนี้อีกฝ่ายยื่นมือออกไปอีกนิดเพื่อจะคว้าถุงหอมที่หล่นคาอยู่ตรงระหว่างประตูกับที่นั่งข้างคนขับนั่นเอง กระแสไฟฟ้าก็แล่นไปตามร่างกายของเขากับอีกฝ่ายราวกับถูกไฟชอร์ตอย่างรุนแรง

ชายคนนั้นปล่อยคอเสื้อออก และมองที่นิ้วมือของตัวเองพลางกระตุกริมฝีปากขึ้นเหมือนกำลังยิ้มเยาะ

ขุนต้มที่คิดว่าจะให้ถุงหอมนั้นถูกแย่งไปไม่ได้ปลดเข็มขัดนรภัยออก
ภายในพริบตา

ขึ้นอยู่แบบนี้ต่อไปชีวิตอาจตกอยู่ในอันตรายก็ได้

คิดได้ดังนั้นก็กำถุงผ้าไหมเอาไว้แน่น แล้วเปิดประตูฝั่งข้างคนขับ
ออกกว้าง

ทั้งที่คิดว่าชายคนนั้นจะยื่นมือมารั้งตนเอาไว้ แต่เขากลับสามารถ
ออกมาจนกระทั่งได้อย่างปลอดภัย

ทว่าทันทีที่เหยียบบนพื้น ข้อเท้าก็เกิดเจ็บปวดอย่างแสนสาหัสจนต้อง
ทรุดนั่งลงไปทั้งแบบนั้น

“อีก!”

เมื่อขุนต้มผีนลุกขึ้นมาได้อย่างยากเย็น ผู้ชายคนนั้นที่ออกมายืนอยู่
นอกรถก็เอียงคอจ้องขุนต้มที่เดินกะเผลกกะเผลก

อีกฝ่ายเพียงมองด้วยสายตาที่บอกว่าถ้าหนีได้ก็ลองหนีดูสิ แล้วจึง
เริ่มขยับเดินตามขุนต้มไปที่หลัง

ถึงแม้ในทุกย่างก้าว ข้อเท้าจะเหมือนถูกเข็มหมุดพันทิ่มแทง แต่เขา
ก็กัดฟันวิ่งกะเผลกไปทางประตูหน้า ใช้สองมือผลักบานประตูที่ปิดไม่สนิท
แล้วพุ่งตัวไปทางห้องเก็บของที่จึงจกน้ยบอ

การหลบหนีนี้แทบจะเป็นไปโดยสัญชาตญาณ ความเจ็บปวดสาหัส
ตรงข้อเท้าทำให้เหงื่อไหลซึมออกมาทั่วตัวจนเสื้อผ้ายังเปียกชุ่มไปด้วย

เขาไม่รู้เลยว่าทำไมอีโดฮันถึงได้ทำท่าทางเหมือนผู้ชายที่เจอในถ้ำนั้น
ได้ ต่อให้ถามอีกฝ่ายว่าทำไมถึงเป็นแบบนี้ก็คงจะโดนบีบคออีกรอบเท่านั้น
อีกฝ่ายในตอนนั้นไม่ต่างอะไรกับภูตผีที่คุ้ยด้วยไม่รู้เรื่อง ตอนที่เจอผู้ชายในถ้ำ
ครั้งแรกก็เป็นแบบนี้เหมือนกัน

ในตอนนั้นเขาสั่นด้วยความหวาดกลัวเหมือนเหยื่อที่ถูกทรมานและ
ถูกไล่ตามอย่างไร้เหตุผลจากฆาตกร ทว่าสิ่งที่เลวร้ายยิ่งกว่าคือคนที่ทำให้
เขาเจ็บปวดเหมือนกับคนที่เขาเองรู้จักดี ไมลิ ในตอนนี้คือคนคนเดียวกัน
ถึงจะเหมือนเป็นคนละคนกันโดยสิ้นเชิงจนสงสัยว่าในตัวของอีโดฮันมี
หลายบุคลิกหรือเปล่าก็ตามที่...

เขาควนคั่นตามกระเป๋ากางเกงเพื่อจะหากุญแจมาไขแม่กุญแจ
ห้องเก็บของ แต่ก็ไม่เจออะไรเลย

นั่นก็เพราะว่าตอนอยู่ที่บ้านของโดฮัน เขาเอาของที่อยู่ในกระเป๋ากางเกงทั้งหมดออกไปใส่ไว้ในกระเป๋านี้เมื่อต้องฝากเสื้อผ้าไปซัก แถมยังวางกระเป๋านี้ไว้ที่บ้านของโดฮัน ไม่ได้ถือออกมาด้วย

เอาไงดี ทำยังไงดีล่ะ

ยุนดัมถือถุงหอมไว้และจับแม่กุญแจเขย่าแรง ๆ เหมือนจะกระชากมันออก

“จะเข้าไปหรือขอรับ”

เสียงกระซิบของชายคนนั้นดังขึ้นตรงข้างหู

ยุนดัมนิ่งค้างเหมือนรูปปั้นโดยที่ยังจับแม่กุญแจไว้อยู่

ชายผู้นั้นใช้มือเดียวรวบจับข้อมือทั้งสองของยุนดัมแล้วดึงกระชาก

แม่กุญแจที่ได้รับผลกระทบไปด้วยหลุดติดมือมา

เมื่อถูกกระชากออกมาทั้งอย่างนั้น แม่กุญแจที่รวมเป็นชิ้นเดียวกับห่วงคล้องหล่นลงบนพื้นดังตบ เสียงแกริ่งดังพร้อมกับประตูห้องเก็บของที่เปิดออก

“รีบเข้าไปสิขอรับท่านอาจารย์ นี่มันเหมือนกับถ้าของเราเลยมิใช่หรือขอรับ”

ยุนดัมกัดฟันแน่นและหันกลับไปมองอีกฝ่าย

ถึงจะรู้สึกอยากถอยเข้าไปในห้องเก็บของ แต่ก็ไม่ยอมแพ้จึงจ้องชายคนนั้นอยู่อย่างนั้น

ทำไมเท่ากับฉันแบบนี้ ถ้าหรืออะไรนั่น ฉันไม่รู้เรื่องทั้งนั้นแหละ!

ชายผู้นั้นเอียงศีรษะเล็กน้อยอย่างสงสัย

“ท่านอาจารย์ไม่มีคำพูดที่ดีกว่านี้แล้วหรือขอรับ อะไรแบบนี้...มันคือผลกระทบยังไงเล่าขอรับ”

ดวงตาสีฟ้าของยุนดัมสั่นไหวด้วยความไม่เข้าใจ อีกฝ่ายได้ยินคำพูดในใจเขาได้ยังไงกัน

ยุนดัมหันหน้ากลับ เตรียมจะก้าวเท้าไปยังห้องเก็บของ อีกฝ่ายก็ยอม

ปล่อยข้อมือที่จับอยู่

ถ้าหนีเข้าไปในห้องเก็บของแบบนี้จะปลอดภัยจริงหรือ

ไม่มีเวลาให้มัวสงสัยอีกแล้ว

แต่ทันทีที่กำลังจะเข้าไปข้างใน ขาของยุนดัมก็ลอยขึ้นกลางอากาศ

ตุ้ม!

เสียงดังสนั่นมาพร้อมกับแผ่นหลังที่กระแทกโดนประตูเหล็กเย็นเยียบ

“ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็เอาแต่หนีแล้วหนีอีก ส่วนข้า ไม่ว่าเมื่อไหร่ก็จะไล่ตามไปอยู่เสมอ”

ยุนดัมไม่อาจตั้งสติได้เลย เพราะความร้อนที่แผ่ชานออกมาจากร่างกายอีกฝ่าย

“แต่ถึงอย่างนั้นข้าก็...”

แม้ดวงตาสีฟ้ากับสีแดงจะมองสับกันอยู่ ทว่าไม่เพียงไม่เกิดสมดุลง่ายถึงกับมีไอพวยพุ่งขึ้นมาจากแผ่นหลังของอีกฝ่ายด้วย

ชายผู้นั้นเหี่ยดยิ้มออกมา

“เป็นท่านอาจารย์เองที่ยึดท้องของนางผู้นั้นมาเกิด แต่ท่านไม่เพียงไม่เห็นนางเป็นมารดา ข้ายังจะกำจัดให้สิ้น เช่นนี้แล้วมารดาท่านจะปวดใจสักแค่ไหนกันขอรับ”

“...ฮึบ อีก!”

“พนักของนางถูกคลายแล้ว ทีนี้ท่านอาจารย์จะอย่างไรดีเล่าขอรับ สำหรับข้า นางก็แค่พวกชั้นต่ำเท่านั้น ทำอย่างไรดีเล่า ต้องให้ศิษย์ช่วยหรือไม่ขอรับ”

ยุนดัมตีมือที่จับตนกดเอาไว้แรง ๆ พร้อมกับดันขัดขึ้นเพื่อให้หลุดพ้นจากอีกฝ่าย

มือของชายผู้นั้นค่อย ๆ เพิ่มแรงมากขึ้นจนกระดูกสันหลังที่ถูกกดแนบกับประตูเหล็กเหมือนจะหักอยู่รอมร่อ

ตอนนั้นเอง เสียงผิวหนังหนา ๆ ฉีกขาดก็ดังขึ้นมา ถัดจากเสียงนั้น กลิ่นคาวเลือดที่ไม่ว่าอย่างไรก็ไม่มีทางคุ้นชินเริ่มค่อย ๆ โยคลุ้งขึ้นจากด้านล่าง

เลือดที่ย้อมเลือดเข้ตจนเป็นสีแดงหยดลงพื้น

อีโดฮัน อีโดฮัน มือ

“อีก!”

จู่ ๆ ชายผู้นั้นก็ขยับฝ่ามือไปกุมหน้าผากตัวเอง เลือดไหลลงมาจากมือที่กุมหน้าผากแน่นเพราะอาการปวดหัวจนอาบย้อมไปทั่วใบหน้า

ถึงแม้จะอยากถามว่า ‘อีโดฮัน นั้นนายใช้ไหม เป็นอะไรหรือเปล่า’ แต่ยุนดัมก็กระโจนเข้าไปในห้องเก็บของทั้งใบหน้าที่เหยเกเต็มที

อีกฝ่ายผ่อนลมหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ละมือนี่ที่เคยกุมหน้าผากออก แล้วจึงพลิกดูทั้งหน้าหลังของมือที่ฉีกขาด

“ตราแห่งพลังเป็นของข้าแท้ ๆ แต่มันกลับคิดจะต่อต้านข้าอย่างนั้นหรือ”

น้ำเสียงที่บรรจุกความโกรธไว้เต็มเปี่ยมทำให้แผ่นดินส่งเสียงเลื่อนลั่น

ยุนดัมทรุดนั่งลงและถอยหลังไปอย่างละล้าละลัง

เมื่อชายผู้นั้นที่พยายามระงับให้แคบลงเท่าที่เขาถอยหนีเหยียบเข้ามาในห้องเก็บของ เสียงกึกก้องก็พลันดังขึ้นเหมือนกับมีสายฟ้าโผล่ขึ้นมาจากผืนดิน

ชายที่ใบหน้าอาบย้อมไปด้วยเลือดชะงักนิ่ง แล้วมองมาที่ยุนดัม

ถึงจะเหมือนเบือนเลือดจากมือที่เป็นแผล แต่ความจริงไม่ใช่อย่างนั้นเลย หน้าผากของชายผู้นั้นมีรอยสีแดงพาดยาวเหมือนหน้าผากร้าว และเลือดก็ทะลักออกมาจากรอยนั้น

“...อือ อะ...อ้า!”

ยุนดัมขยับคลานไปข้างหน้า คำว่าจับอีกฝ่ายไว้แล้วค่อยพุงตัวลุกขึ้น

ความรู้สึกเป็นห่วงอีโดฮันมันมากกว่าความกลัวผู้ชายคนนั้น

อีโดฮัน หน้าผากนาย...หน้าผากมัน ทำยังไงดี เลือดออกขนาดนี้แล้ว ทำยังไงดีล่ะ

เขาไม่กล้าเอามือไปแตะหน้าผากที่มีเลือดไหลออกมาไม่หยุด ได้แต่ขยับค้างอยู่แถว ๆ นั้น

ต้องไปโรงพยาบาลนะ เลือดออกขนาดนี้ต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่...

ขุนต้มคว่ำคอเสื้อของผู้ชายคนนั้นทั้งที่น้ำตาปรึ่มคลอ

“ออกไป!”

เสียงทวาดที่ดังออกมาในที่สุคนั้นแทบจะเป็นการกริตรี้อง

“แกออกไปจากอีโดฮันเลยนะ! ออกไปเลย!”

ถึงจะเป็นขุนต้มที่ตะโกน แต่ลำคอของผู้ชายคนนั้นก็กลับมีเส้นเลือด
ปูดนูนขึ้นมา

“...แม่...หัวสะเทือนหมดแล้วครับ เมื่อกี้ผม...บอกให้หนีไปไง”

อีโดฮันออกแรงดึงข้อมือของขุนต้มออก จากนั้นก็ผลักขุนต้มเข้าไป
ข้างในห้องเก็บของ

ปัง!

โดฮันปิดประตูห้องเก็บของ ทั้งขุนต้มไว้ในความมืดมิดเพียงลำพัง

อีโดฮันที่ยืนอยู่ด้านนอกก็มองสองมือที่ใช้ผลักขุนต้ม

‘ตราบไต่ที่ความทรงจำรุนแรงที่โทแบบหลงเหลือเอาไว้ยังไม่หายไป
จนหมดสิ้น เรื่องราวอย่างวันนี้ก็อาจจะเกิดขึ้นซ้ำอีกก็ได้’

นี่คือความฉวิลหา?

ความรู้สึกที่มีแค่ความเจ็บแค้นนี่นะเธอ

อีโดฮันใช้สองมือดันประตูเหล็กไว้เพื่อไม่ให้เปิดประตูห้องเก็บของ
ออกมาได้

เลือดที่ไหลไปตามประตูเหล็กเจ็มนองอยู่บนพื้น

“อีโดฮัน! อีโดฮัน!”

ขุนต้มตะโกนเรียกชื่อพร้อมกับทุบประตูห้องเก็บของ แต่อีโดฮัน
ไม่ยอมถอยเลยสักก้าว

ถ้าหากว่าสูญเสียความทรงจำไปเหมือนเมื่อก่อนก็คงจะถามขุนต้ม
แล้วว่านี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น ทว่าครั้งนี้กลับไม่ใช่ ทุกการกระทำและคำพูด
ไม่เป็นไปตามใจต้องการ เหมือนกับถูกผีอำทั้งที่ยังมีสติชัดเจน

ทำไมถึงได้รู้สึกเจ็บแค้นขุนต้มมากถึงขนาดนี้นะ

ขุนต้มที่พยายามโน้มน้าวเขาด้วยคำพูดสอพลอทำให้เกิดความ
เคืองแค้นเหมือนจะมาแย่งทุกอย่างที่เขาและหนีไป

“โด้ฮัน อีโด้ฮัน”

กระทั้งเสียงที่ร้องเรียกอย่างร้อนใจก็ยังรู้สึกเหมือนเป็นเรื่องโกหก
รู้สึกวังเวงและชิงชัง

“อีโด้ฮัน นายต้องไปโรงพยาบาลนะ!”

ทุกครั้งที่ขุนต้มทุบประตู่ ฝ่ามือมันทำให้เกิดเสียงเหมือนแก้วกระทบ
กัน

อีโด้ฮันใช้แขนปาดเช็ดเลือดที่เประะมาถึงดวงตาออก ถึงจะพยายาม
นึกถึงเส้นผมที่ฟูฟ่องอยู่กลางกระหม่อมกับแก้มที่มีเลือดฝาด แต่ความ
ต้องการจะทำลายให้สิ้นก็ยังคงเพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ

“ผมนึกถึงอาจารย์ตั้งขนาดนี้แล้ว ทำไมอาจารย์ไม่นึกถึงใจกันบ้างเลย
แค่สักครั้งหนึ่งก็ไม่เคย”

เสียงตะโกนของผู้ที่ไม่เคยได้รับการตอบรับข้างจิ๋วขุ่นในหัวใจ

“ออกไป! แก่ออกไปจากอีโด้ฮันเลยนะ! ออกไปเลย!”

เขาก็คือตัวเขา ถ้าอาจารย์ปฏิเสธเขา แล้วจะให้หายไปไหนได้ละ

เมื่อดูเหมือนว่าชายผู้นั้นคือเขา และเขาก็คือชายผู้นั้น อีโด้ฮันเลย

คิดว่า

หรือนี่จะเป็นความฝันของผีเสื้อ³ กันนะ

เลือดไหลออกมาเรื่อย ๆ ทำให้เบื้องหน้าที่แดงจางค่อย ๆ เปลี่ยนเป็น
ดำมืด เข้าของร่างที่ดันประตูห้องเก็บของอยู่กึ่งอลงกรับกับถูกถ่วงด้วยลูกตุ้ม
นับพันลูก ร่างกายที่เคยยืนตระหง่านเหมือนก้อนหินมหึมาค่อย ๆ พังทลาย
ลงกับพื้นเหมือนกลับกลายเป็นดิน

รอยเลือดเป็นทางยาวถูกทิ้งไว้บนประตูเหล็ก และเลือดที่ไหลมาจาก
หน้าผากก็ชุ่มโชกบนพื้นที่แนบกับแก้ม

เมื่อขุนต้มทุบที่กระโจนพรวดพราดออกมาด้านนอกห้องเก็บของเห็น
สภาพนั้นก็รีบย่อตัวนั่งลง

³ ความฝันของผีเสื้อ หรือ The Butterfly Dream คือ สภาวะที่ความฝันซ้อนทับ
กับความจริง จนบางครั้งก็ไม่สามารถแยกออกจากกันได้

“อีโตฮัน! โตฮัน! ทำ...ทำยังไงดีล่ะ”

ขุนต้มโอบประคองศีรษะของโตฮันที่เลือดไหลพลั๊ก

“มือถือนายอยู่ไหนนะ ทิม ตั้งสติหน่อยสิ!”

ถึงจะกอดอีโตฮันไว้แล้วเช็ดเลือดที่เปื้อนเต็มหน้าออก แต่เลือดก็พุ่งออกมาครั้งแล้วครั้งเล่าไม่หยุด ความกลัวว่าถ้าเป็นแบบนี้ต่อไป โตฮันอาจจะเป็นอะไรไปจริง ๆ ก็ได้ ทำให้น้ำตาทะลักออกมา

โตฮันต้องเป็นแบบนี้เพราะฉันซัด ๆ ถ้าไม่มีฉันตั้งแต่แรกก็คงไม่มีเรื่องให้เจ็บตัวถึงขนาดนี้

ขุนต้มใช้หลังมือปาดเช็ดน้ำตาออกและสอดมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงของโตฮันเพื่อค้นโทรศัพท์มือถือ

ด้วยความเร่งรีบ มือจึงลื่นเพราะเลือด ตัวเลขแค่สามตัวก็ยิ่งกดผิดติดต่อกัน เลยก๊อกรั่วญปนเสียงร้องให้ออกมาด้วยความหงุดหงิด

เมื่อกด 119 ได้อย่างยากเย็น เขาก็พูดอย่างไม่ลืมหาคำว่า “มีคนจะตายมาช่วยทีเถอะ” พร้อมกับตัวที่สั่นเทา

อีโตฮันแง้มมองขุนต้มที่น้ำตาหลังรินด้วยแววตาพราวเปลว

น้ำตาที่ไม่ทันได้เกาะค้างอยู่ตรงปลายคางหยดลงมาบนหน้าของเขาทันที ทำให้เขาเผลอยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

“รอเดี๋ยวนะ แด่แป็บเดียวเดี๋ยวหน่วยกู้ภัยก็มาแล้ว แป็บเดียว... อดทนไว้นะ สถานีดับเพลิงอยู่ใกล้ ๆ นี่เอง ไม่ต้องห่วงนะ เดียวก็มาแล้ว”

ขุนต้มที่สะอึกสะอื้นพริ้งพริ้วคำพูดออกมาเหมือนกำลังทำให้ตัวเองสบายใจ ถึงจะเอามือกดหน้าผากที่แตกเอาไว้แน่น แต่ก็ไม่มีประโยชน์ เมื่อเลือดยังคงไหลออกมาเรื่อย ๆ

“อย่าหวั่นนะ ไม่เป็นไร นายจะไม่เป็นไร เดียวก็มาแล้ว อีก...เลือดออกเยอะมากเลย ออกมาเรื่อย ๆ ไม่หยุด”

ขุนต้มกอดโตฮันที่ตัวใหญ่กว่าตัวเองเอาไว้แน่นเหมือนกอดเด็กน้อย และหันมองไปรอบ ๆ แต่ทั้งยาทาทั้งพลาสติกปิดแผลอยู่ในบ้านทั้งหมด

“อาจารย์...ร้องให้ทำไมเนี่ย”

ถึงอีโตฮันจะพูดเหมือนตำหนิ แต่ขุนต้มไม่อาจหำน้ำตาเอาไว้ได้

“อะไรกัน...ผมสำคัญจนต้องร้องไห้ขนาดนี้เลยเหรอ”

เมื่อเงยขึ้นไปมองด้วยดวงตาที่แทบจะปิดลงเต็มที่ ก็เห็นยุנדัมที่พ่ายกหน้าอยู่หลายครั้ง

“โกหก”

“ไม่ใช่ซะ อือ...โดฮัน ทำได้ดี รอดูกเงินยังไม่มาเลย โทร.เรียกลักพักแล้วนะ แต่ก็ยังไม่มา”

ถึงยุנדัมพยายามจะแบกโดฮันขึ้นหลัง แต่ก็ยกขึ้นมาได้แค่ช่วงบนเท่านั้น ไม่สามารถแบกขึ้นหลังได้เลย

แต่แล้วเสียงไซเรนก็เริ่มดังมาจากไกล ๆ

เรียกหน่วยกู้ภัยไปตั้งสิบนาทีได้แล้วไหมนะ

สำหรับยุנדัมที่กำลังกอดโดฮันอยู่รู้สึกเหมือนนานชั่วกัปชั่วกัลป์

กระทั่งเจ้าหน้าที่กู้ภัยหามโดฮันใส่เปลหามออกไปแล้ว ยุנדัมก็ยังตามไปอย่างใกล้ชิด

พอเจ้าหน้าที่พยายามสำรวจอาการของยุנדัมที่ตัวมีแต่เลือด เขาก็ส่ายหน้าแรง ๆ ทันที

“ไม่ใช่เลือดของผมครับ ทั้งหมดเป็นเลือดโดฮัน ผมไม่เป็นไร เพราะงั้นรีบไปโรงพยาบาลเถอะครับ”

ยุנדัมใช้หลังมือเช็ดน้ำตาที่คลอออกมาอยู่เรื่อย ๆ

เมื่อป็นขึ้นท้ายรถฉุกเฉินที่โดฮันถูกส่งขึ้นไปก็จับมือโดฮันแน่น

ความร้อนที่เคยคุกรุ่นเหมือนจะทำให้โดยรอบเป็นกองเถ้าถ่านเหลือไว้เพียงแค่ไอร้อนจาง ๆ ที่ช่วยให้มือของยุנדัมอุ่นขึ้น

“โดฮันจะไม่ตายใช่ไหมครับ เลือดไหลออกมาเยอะมากเลย เขาจะไม่เป็นไรใช่ไหมครับ”

ยุנדัมถามคำถามเดิมซ้ำ ๆ กับเจ้าหน้าที่ที่กำลังปฐมพยาบาลอยู่

มีแค่โดฮันที่มองอากัปกริยานั้นแล้วผ่อนลมหายใจกระห่อนกระแต่นออกมาพร้อมยิ้ม

ถึงความต้องการทำลายให้สิ้นที่มีต่อยุנדัมกลับกลายมาเป็นทำร้ายตัวเอง ทว่าเพราะเหตุผลนั้น ความสนใจทั้งหมดของยุנדัมจึงได้มาอยู่

ที่เขาจนหมด

ทั้งที่อีกฝ่ายร้องไห้อย่างเศร้าโศกขนาดนี้ แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้กลายเป็น
ว่ารู้สึกดีเสียอย่างนั้น

มือของยุนดัมที่เย็นเฉียบเพราะความกังวลเหมือนจะเก็บกวาดเอา
ความร้อนที่แผ่กระจายทั่วร่างออกไป

โดฮันมองยุนดัมที่ถูกย้อมเป็นสีแดงเหมือนถูกแช่ลงในบ่อเลือด
ก่อนจะผลอหลังตาลง

กลิ่นเลือดที่ออกมาจากตัวของเขาช่างเข้มข้นเหลือเกิน

“ท่านอาจารย์ ท่านอาจารย์!”

โทแกบีที่วิ่งออกมาจากถ้ำหลังตื่นจากหลับไหล ตะเบ็งเสียงด้วยระดับ
พลังที่สั่นสะเทือนไปทั่วป่าเขา

“ท่านอาจารย์!”

เมื่อตะโกนออกมาเรื่อย ๆ จนกว่าท่านอาจารย์จะปรากฏตัวออกมา
เหล่าสรรพสัตว์บนเขาต่างซ่อนตัวในพุ่มไม้ และเหล่านกก็บินลงเขาอย่าง
รวดเร็ว

โทแกบีที่ยังเยาว์อยู่สำแดงโทสะออกมาพร้อมกับกระต๊อบเท้าตึงตัง
อย่างโมโห ทั้งที่นอนหลับอยู่ข้างกันซัด ๆ แต่พอตื่นขึ้นมา ท่านอาจารย์
ก็ไม่อยู่ข้างกายแล้ว

“ท่านอาจารย์!”

กระรอกตัวหนึ่งที่ไม่อาจหลบหนีจากเสียงคำรามหล่นตบลงมาจาก
ต้นไม้

เมื่อตะโกนว่า ‘ท่านอาจารย์!’ ออกมาอีกครั้ง กระรอกที่ตัวลั่นอยู่ก็
ตัวแตกตายเหมือนกับถูกทับ และนกที่ปีกหักก็ร่วงสู่พื้น

โทแกบีมองไปด้านล่างเขา ก่อนจะเงยหน้าขึ้น แล้วจึงเริ่มออกวิ่ง
ด้วยเท้าเปล่าไปทางยอดเขาที่สูงกว่าทันที นั่นก็เพราะว่ากลิ่นหอมหวานของ
ท่านอาจารย์อยู่ด้านบนไม่ใช่ด้านล่าง

โทแกบีที่ไต่ขึ้นเขาไปอย่างรวดเร็วยิ่งกว่าเจ้าเขาตะโกนว่า ‘ท่านอาจารย์’

ราวกับจะระเบิดลึกลับทั้งภูเขาให้ตายสิ้น

ในตอนนั้นเอง เgara่งสีด้าได้เดินไปหลบอยู่หลังต้นไม้
บางที่ท่านอาจารย์อาจจะกำลังชวนมาเล่นด้วยกันอยู่ก็เป็นได้
เมื่อรีบวิ่งไปดูหลังต้นไม้ก็พบว่าท่านอาจารย์กำลังยิ้มหวานอยู่

“ท่านราชา ตามหาท่านอาจารย์อยู่หรือเจ้าคะ”

“เจ้าไม่ใช่ท่านอาจารย์ ทำไมต้องปลอมเป็นอาจารย์ข้าด้วย”

ดวงตาของโทแกบีแดงฉานขึ้นเหมือนกำลังโกรธ

“เมื่อท่านอาจารย์ของท่านราชาไม่อยู่ ข้าสามารถอยู่เป็นเพื่อนท่านได้
เจ้าคะ ขอเพียงมอบบุตรของท่านราชาให้แก่ข้าเป็นการตอบแทนก็พอ ท่าน
ชมชอบใบหน้านี้มิใช่หรือเจ้าคะ”

เมื่อฝืนใบหน้าที่แปลงเป็นท่านอาจารย์เข้ามา เส้นผมของโทแกบี
ก็เริ่มขยับไหว

“เจ้ามีกลิ่นเหม็นสาบ เจ้าไม่ใช่ท่านอาจารย์ ถึงข้าจะยังไม่มีพลัง
พอจะกำจัดเจ้าให้หายไป แต่ถ้าหากเจ้าปลอมตัวด้วยรูปลักษณ์นี้อีกครั้ง
เมื่อใดที่ข้าฝึกฝนพลังที่สามารถกำจัดเจ้าได้แล้ว ถึงตอนนั้นข้าจะฆ่าเจ้า
แน่นอน”

“อิ...อิ...อภัยให้ด้วย...ข้าเพียงทำเพื่อท่านราชาเท่านั้น...อิ อิ ๆ”

ฝืนหน้านั้นระบายยิ้มขลาดเขลาออกมา

มันคือฝิร้ายที่กระทำเรื่องต่ำทรามเป็นนิจ ทว่าฝิร้ายได้กลืนกินลูก
ที่เกิดจากการมีสัมพันธ์กับมนุษย์ไปหลายต่อหลายครั้งแล้ว จึงอยู่ในระหว่าง
เปลี่ยนไปเป็นปีศาจ

“ถ้าหากแปลงเป็นท่านอาจารย์อีก ข้าไม่ปล่อยเจ้าแน่”

โทแกบีเลิกสนใจฝิร้ายที่ซ่อนอยู่หลังต้นไม้เหมือนไม่มีค่าให้สนทนา
ด้วยอีกต่อไป และออกตามหาท่านอาจารย์อีกครั้ง

“ท่านอาจารย์!”

ภูเขาที่โทแกบีอาศัยอยู่มีสัตว์กินพืชอยู่มากมายเพราะไม่มีเลื้อ
อาศัยอยู่ ทว่าวันนี้มีสัตว์ที่เครื่องในระเบิดตายมากกว่าที่ถูกเลือกตาย
เสียอีก

หลังจากที่ส่งเสียงตะโกนร่ากับจะฆ่าสัตว์ทั้งหมดในภูเขาแห่งนี้แล้ว ก็พลันได้ยินเสียงสวบสาบดังมาจากด้านบนนั้น และกลิ่นดอกท้อที่ลอยลงมา ตามลมก็ทำให้โทแกบีรู้โดยสัญชาตญาณว่าท่านอาจารย์อยู่ตรงนั้น

โทแกบีที่เห็นท่านอาจารย์เดินลงมาอย่างรีบร้อนวิ่งโผล่เข้าไปกอดทันที ส่วนสูงของโทแกบีเพิ่มขึ้นจนถึงหน้าอกของท่านอาจารย์แล้ว

“โทแกบีอยากโตไว ๆ จะได้สูงกว่าท่านอาจารย์”

ด้วยเหตุนั้น โทแกบีจึงอยู่ในช่วงโตวันโตคืน

“นี่กว่าเจ้านอนอยู่ ข้าเลยออกมา เจ้ากลับตื่นมาเร็วเสียได้สินะ”

ท่านอาจารย์वादัยม่อนโยนอย่างเสียมิได้พลางลูบศีรษะของโทแกบี

“ท่านอาจารย์ไม่อยู่ ข้าก็เลยมาตามหาขอรับ ระหว่างทางข้าเจอผี แปลก ๆ ด้วย”

“เจอผีแบบไหนหรือ”

“เป็นผีที่ปลอมใบหน้าเป็นท่านอาจารย์ขอรับ ข้าบอกไปแล้วว่าถ้าเจออีกจะฆ่าเสีย”

ถึงจะไม่รู้แน่ชัดว่าไปเจอสิ่งใดเข้า แต่ท่านอาจารย์ก็ตอบโทแกบีอย่างอ่อนโยน

“ถึงอย่างไรก็ดีแล้วที่เจ้าไม่เข้าไปข้องเกี่ยวกับพวกนั้น ต่อให้เจออีก ก็สร้างทำเป็นไม่เห็นไปเสีย”

“ไม่ว่าพวกมันจะทำอะไร ข้าก็ไม่เป็นไรอยู่ดีนี่ขอรับ”

โทแกบียิ้มอย่างใสซื่อพร้อมกับถูไถใบหน้าของตัวเองกับตัวของ ท่านอาจารย์

ท่านอาจารย์สะพายม้งแท็ก⁴ ที่ถักจากฟางข้าวเอาไว้บนหลัง ด้านในนั้น มีผลเอ็ก พืชพันธุ์ทุกชนิดที่เติบโตบนภูเขา และสมุนไพรบรรจุอยู่เกือบครึ่ง

โดยปกติคงจะเก็บมาจนเต็มแล้วจึงจะเดินกลับลงมา แต่เพราะได้ยิน เสียงเรียกของโทแกบี ท่านอาจารย์จึงต้องรีบเดินกลับ นั้นเพราะเด็กน้อย

⁴ อุปกรณ์ที่ทำจากการสานด้วยเชือกป่านหรือเชือกฟาง ใช้บรรจุหรือใส่สิ่งของ และแบกไปมา

จะออกตามหาตอนที่ตนไม่อยู่ตามแบบฉบับของเจ้าตัว และสร้างความ
โกลาหลไปทั่วภูเขา

ถึงแม้ภายนอกจะดูอายุประมาณสิบขวบแล้ว ทว่าเพ็งถือกำเนิดขึ้นมา
บนโลกได้สามปีเท่านั้น

ผู้ที่กลายเป็นราชาผีที่รอบรู้ในกฎเกณฑ์ของสรรพสิ่งยังเป็นเพียง
เด็กน้อยเท่านั้น

ท่านอาจารย์กับโทแกบีต่างจับมือกันเอาไว้และเริ่มออกเดินไปยังถ้ำ
ตลอดเส้นทางมีบรรดาสัตว์ที่นอนหงายท้อง เครื่องในทะลักตายอยู่
โทแกบีใช้เท้าเตะซากศพของสัตว์ที่ขวางตรงหน้าตนออกไป

ท่านอาจารย์ชะงักฝีเท้าลง แล้วคลายมือที่จับกันออก

“ท่านอาจารย์?”

ท่านอาจารย์จับโทแกบีที่กำลังมองตรงไปข้างหน้าให้หันมา แล้วใช้
สองมือบีบไหล่แน่น จากนั้นก็นั่งคุกเข่าส่ายตากับโทแกบี

เนื่องจากที่ผ่านมาเติบโตขึ้นมาก พอนั่งคุกเข่าแบบนี้ก็เลยต้องเงยขึ้น
มองโทแกบีแล้ว

“ทำไมต้องฆ่าสัตว์พวกนั้นด้วยเล่า”

“ข้าไม่ได้ฆ่านะขอรับ”

“ไม่ใช่ สัตว์พวกนั้นตายเพราะโทษของเจ้า ข้าก็บอกอยู่บ่อยๆ ไม่ใช่
หรือ ถ้าหากเจ้าควบคุมโทษของตนเองไม่ได้ สิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอจะเดือดร้อน”

“ข้าแค่...ก็ท่านอาจารย์ไม่อยู่นี่นา”

“ข้าเคยทอดทิ้งเจ้าเมื่อไหร่กันหรือ”

โทแกบีเงยไปพักใหญ่ ก่อนจะส่ายหน้าไปมาครั้งหนึ่ง

“ข้าก็อยู่เคียงข้างเจ้าเสมอ แล้วเจ้ายังจะกังวลอันใดอีกเล่า”

“ท่านจะอยู่กับข้าเสมอจริงๆ หรือขอรับ”

แม้ท่านอาจารย์จะยังทำสีหน้าเคร่งเครียดอยู่ แต่ก็ยอมพยักหน้าให้
โทแกบีชอบเส้นผมสีดำที่หยักศกของท่านอาจารย์กับผิวขาวนวลที่
อยากจะถูกไถบหน้าลงไปอยู่บ่อยๆ

ทันทีที่คิดเช่นนั้น ผ้าผูกผมสีดำที่ผูกอยู่กับผมเปียก็ขาดออก แล้ว

กระแสน้ำแรงยังพัดผ่านเส้นผมของท่านอาจารย์อีกด้วย

“ทั้งที่ตอนนี้ข้ากำลังโกรธอยู่ แต่เจ้าไม่เพียงไม่สำนึก ยังจะหยอกเย้าเล่นเช่นนี้อีกสินะ”

ท่านอาจารย์เก็บผ้าผูกผมสีดำที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา แล้วโยนเข้าไปในมุ้งแทเกีที่สะพายอยู่บนหลัง

เมื่อลุกขึ้นปิดเขาแล้ว ท่านอาจารย์ก็เมินโทแกบี เดินต่อไปยังถ้ำโดยลำพัง

“...ท่านอาจารย์”

โทแกบีเดินไล่หลังไปตามรอยเท้าของท่านอาจารย์

“ท่านอาจารย์”

โทแกบีไม่รู้เลยว่าทำไมท่านอาจารย์ถึงโกรธตน

แค่ตะโกนเรียกเพราะท่านอาจารย์ไม่อยู่ แล้วที่สัตว์พวกนั้นตาย ทำไมถึงเป็นความผิดของข้าได้เล่า ข้าไม่ยุติธรรมเสียเลย ทำไมข้าต้องรับผิดชอบกับการที่พวกนั้นอ่อนแอเองด้วย

“ท่านอาจารย์”

แม้จะเอ่ยเรียกอย่างร้อนใจ แต่ท่านอาจารย์ก็ไม่หันมาเลย

โทแกบีหันมองไปรอบ ๆ แล้วจึงพบเข้ากับหินก้อนหนึ่งที่ยื่นแหลมขึ้นมาจากพื้นดิน

โทแกบีวิ่งไปตรงนั้น แล้วเอาน้ำผาตกจนกระแทกลงไปทันที

เมื่อกระแทกครั้งแรกแล้วเลือดยังไม่ออก จึงกระแทกไปอีกสองสามครั้งจนในที่สุดเลือดก็พุ่งออกมา

ท่านอาจารย์ที่หันกลับมามองพลันตกใจ

โทแกบียื่นสองแขนออกไปทั้งที่เลือดจำนวนมากยังไหลออกมาจากหน้าผาก

“ท่านอาจารย์...ข้าก็เจ็บเหมือนกันขอรับ ข้าเองก็เจ็บเช่นเดียวกับสัตว์เหล่านั้น”

ท่านอาจารย์ถอนหายใจเฮือกใหญ่

ข้าทำอะไรผิดไปกันนะ เหตุใดเด็กที่จะได้กลายเป็นราชาผิจึงได้ยึดติด

กับข้าเช่นนี้ได้

แล้วท่านอาจารย์ก็นึกไปถึงคำที่เคยพูดในยามรับฝากเด็กน้อยมาจาก
นายทหารอีแจซอง

“ทั้งโกทั้งวัวต่างก็ตายไปในทุก ๆ วัน จนในบ้านไม่มีสัตว์ตัวใดเหลือ
รอดอยู่เลย และในที่สุดก็ถึงขั้นทำให้เลือดไหลออกมาจากหูของคน เด็ก
คนนี้เป็นลูกของข้าจริง ๆ เหมอ ไม่อย่างนั้นหรือว่าจะเกิดมามีชะตาเป็น
หมอดู หรือจะเป็นปีศาจที่ห่มหนังมนุษย์ ถ้านั้นยังไม่ใช่อีก...หรือจะเป็น
ผู้วิเศษอย่างฮยอวังกันเล่า”

บุตรชายของยุนชินสงรับอาสาเป็นอาจารย์จนกว่าเด็กน้อยจะมีพลัง
ที่สามารถควบคุมจิตใจตนเองได้ ทั้งที่ตั้งใจจะดูแลเด็กน้อยที่กลายมา
เป็นศิษย์ไปด้วยกันกับอีซุนฮัม ทว่าเด็กน้อยไม่ต้องการ และอีซุนฮัมก็ลง
จากเขาไปที่หมู่บ้าน เหลือเพียงท่านอาจารย์กับเด็กน้อยอยู่ในถ้ำกันสองคน

ท่านอาจารย์เดินมาหาเด็กชายที่เลือดไหลพลั่ง

ยิ่งท่านอาจารย์เดินเข้ามาใกล้มากเท่าไร เด็กชายก็ยิ่งยกมุมปากขึ้น
อย่างดีใจ

“จงฟังข้าให้ดี ถ้าหากเจ้ากระทำเช่นนี้กับร่างกายตัวเองตามอำเภอใจ
อีกละก็ ข้าจะไม่อยู่กับเจ้าอีกแล้ว”

“...ข้าเองก็เลือดออกเหมือนสัตว์พวกนั้น แต่ทำไมท่านอาจารย์ถึง
เกลียดชังแค่ข้าเล่าฮอริบ หรือข้าต้องเจ็บตัวมากกว่านี้อีก”

ใบหน้าของท่านอาจารย์ค่อย ๆ ซีดเผือด

การสั่งสอนให้ผู้ที่ไม่ใช่มนุษย์ได้แตกฉานในเรื่องความรู้สึกของมนุษย์
มีหรือที่จะง่ายดาย แม้กระทั่งท่านอาจารย์ที่ได้รับความช่วยเหลือจากมหาเทพ
มามากมายก็ยังไม่รู้วิธี และจับจุดไม่ได้อยู่เป็นประจำ

“ข้า...ไม่ชอบเห็นเจ้าเจ็บปวด และขอให้เจ้าไม่เช่นฆ่าโดยไม่จำเป็น”

ท่านอาจารย์พูดตอบไปตามสัญชาตญาณ ก่อนขยับเข้าไปช่วยเช็ด
เลือดที่ไหลจากหน้าผากให้โทแกบี จากนั้นก็นำมวงเทกามาไว้ด้านหลัง ค้นหา
สมุนไพรที่จะใช้ห้ามเลือดตรงหน้าผากของเด็กชายออกมาจากในนั้น

พอจะเอาสมุนไพรไปตรงหน้าผาก เด็กชายที่มีดวงตาสีแดงกลับ

กำลังยิ้มกว้างอยู่

“ถ้าอย่างนั้นแล้ว ท่านชอบข้าในตอนนี้อยู่หรือไม่ครับ”

ทั้งที่เลือดยังคงเบื่อนบนใบหน้า แต่บาดแผลกลับสมานปิดจนไม่เหลือร่องรอยใดๆ

“เอ๊ะ...”

หนึ่งในเจ้าหน้าที่ที่กำลังห้ามเลือดตรงหน้าผากของโดฮันหลุดเสียงอุทานออกมา

“ทำไม ทำไมเธอครับ มีปัญหาอะไรอย่างนั้นเธอ”

ขุนตัมที่นึกว่าเกิดเรื่องร้ายแรงขึ้นมองทางเจ้าหน้าที่ด้วยแววตาตื่นตกใจ

เจ้าหน้าที่เอาสีชุบแอลกอฮอล์เช็ดหน้าผากที่แตกของโดฮัน ทว่ามันช่างน่าอัศจรรย์เมื่อไม่เห็นแผลซึ่งเป็นทางยาวเหมือนถูกแทงนั้นอีกแล้วยิ่งเช็ดเท่าไรก็มีแค่หน้าผากเกลี้ยงเกลาไร้รอยขีดข่วนปรากฏออกมา

“เมื่อ...เมื่อก็แผลยัง...”

ขุนตัมส่งแรงบีบมือโดฮันที่จับอยู่

เมื่อเจ้าหน้าที่คนอื่นเช็กดูมือที่พันผ้าพันแผลไว้ มันก็ไม่หลงเหลืออะไรนอกจากรอยของลายมือเท่านั้น

ทั้งสองต่างมองกันไปมาพาลงทำตาโต

ขุนตัมเองก็ตรวมือกับหน้าผากของโดฮันดูอีกครั้งแล้วเช่นกัน แต่ก็ไม่เห็นร่องรอยที่พอจะเรียกได้ว่าเป็นบาดแผลอยู่เลย

ตอนนี้มีเพียงแค่รถฉุกเฉินที่เปิดเสียงไซเรนดังครึกโครมเท่านั้น ส่วนผู้ป่วยที่จะต้องนำตัวส่งโรงพยาบาลหายไปแล้ว

“นี่มัน...อะไรกัน”

เจ้าหน้าที่ทั้งสองคนทำหน้าตกตะลึงเหมือนถูกผีหลอก

“หรือว่า...คุณแกลังกันเล่นเธอครับ”

สถานการณ์ที่ไม่อาจทำความเข้าใจได้ในทันทีทำให้เจ้าหน้าที่หันมาถามขุนตัม

ซ่อนหายในราตรี 2

단밤술래

Lilac

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

단밤술래

HIDE AND SEEK AT NIGHT

Copyright © Chepali, 2021/NEXT PRODUCTION

All rights reserved.

The Korean edition was originally published by NEXT PRODUCTION, Korea

This Thai language edition was published by Amarin Corporations Public Company Limited. in 2025
by arrangement with NEXT PRODUCTION through KL Management, Seoul Korea

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดจะนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8437-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระอร • บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนตรี

บรรณาธิการ ชลดา ชลาลล, ศุภฤกษ์ ชีพสิทธิ์, ชมขวัญ ทั้งสุบุตร • บรรณาธิการต้นฉบับ จันทนา อัครว

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น • ศิลปกรรมปก กุณจิตรา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

ยุนดัม หลานเจ้าสำนักทรงชื่อดังได้ดวงตาเห็นแจ้ง

หลังสูญเสียคุณปู่ที่เขาไม่เคยเชื่อถือไป

การเห็นภุตศปีศาไม่ใช่วิถีที่น่าอภิรมย์นัก

เขาจึงตามหาโกแกบิเพื่อทวงคืนชีวิตธรรมดากลับมา

และได้พบอโดฮัน ชายหนุ่มที่อ้างว่าตนเองคือโกแกบิ

โดยไม่รู้ตัวเลยว่าพวกเขาทั้งคู่

ได้เข้าสู่เกมซ่อนหา (ย) ในราตรีอันยาวนาน

ของโกแกบิและอาจารย์ของมินเข้าเสียแล้ว

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8343-0

9 786161 883430

20+

Dub-con, Gore, Snake, Violence

525 บาท